

Christophoros

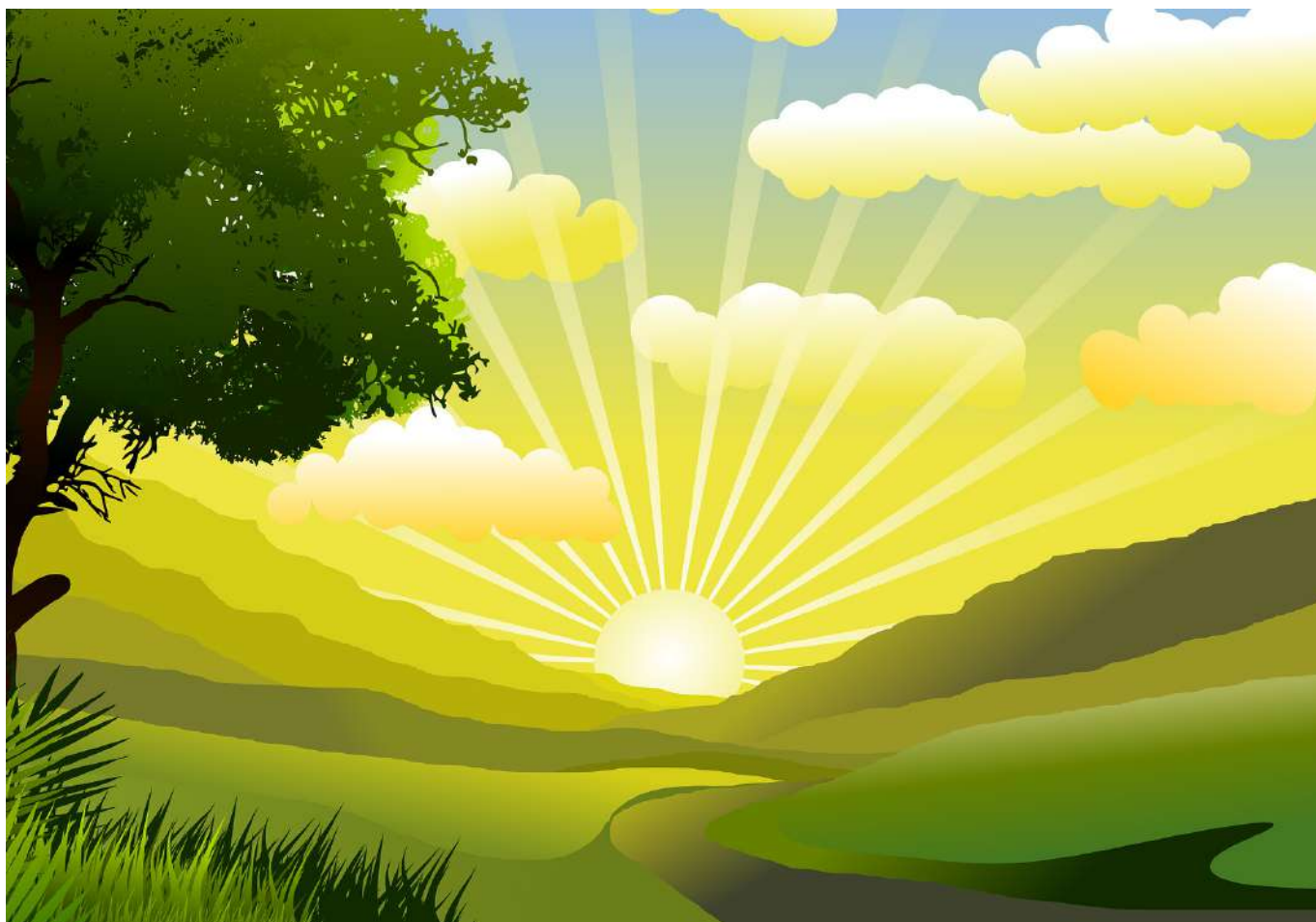
XXX. évfolyam, 3. szám

Ingyenes kiadvány

2023. pünkösd – Pfingsten 2023

Nyugalom

„Ha kiárasztod Lelkedet, élet támad, és megújítod a föld színét.” (Zsolt 104,30)

A nyári idő általában a pihenés, töltődés és talán a tervezés ideje szokott lenni. Ilyenkor kerítünk sort arra, hogy mindabban, amit eddig elértünk, megkeressük a tovább vezető út kiindulópontjait, és erőt gyűjtsünk ennek az útnak a végigjárására. A pünkösd történet egyház születéséről, a hitbeli megerősödésről szóló üzenete mutatja számunkra az erőforrást a biztos indulásához.

Péter és a tíz további tanítvány erőre várt, mert félelemben éltek. Belső bizonytalanságuk addig tartott, míg a Szentlélek kiáradását át nem élték. Ez

adott nekik erőt kitörni a bezártságukból, és kijelölte az előttük lévő utat is, amely az örömhír terjedésének útja lett, a hitben való megerősödés útja, a közösség egymás felé való megerősítésének útja. Nem maguktól váltak képessé arra, hogy mindezt hűséggel végigjárják, hanem a Szentlélek áldásai, annak gazdagsága jelentette számukra az erőforrást.

Hát amikor most mi pihenni és töltekezni kezdünk, mi is legfőképpen a Szentlélek Úristentől várhatjuk, hogy az erőt és az útmutatás megadja nekünk!

Pelikán András

Lélek-zet

Pünkösd tüze

Én magam oltalmazom [Jeruzsálemet] mindenfelől – így szól az ÚR –, mint egy tüzes fal... (Zak 2,9)

Amikor pedig eljött a pünkösd napja, mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen. Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel... (ApCsel 2,1.3–4)

A tűz nagyon félelmetes jelenség, eleink istenként tisztelték a megzabolázatlan lángokat, a felizzó zsarátnokot. Szent István törvényei szerint csak az maradhatott otthon vasárnap, aki a tüzet őrizte. De mi maga a tűz? Energiaáramlás. Olyan dinamika, amely felgyorsítja a környezetében lévő tárgyak rezgését, energiát ad át nekik.

Vajon nem így működik Isten is? A félelmetes tűz valójában nemcsak megéget, hanem erőt is ad, lobogást, pozitív irányú kitérést saját energiaszintünkből. Wolfhart Pannenberg német evangélikus teológus szerint az ember egyik alapvető tulajdonsága nem más, mint az állandó kitörési kísérlet saját létálapotából, hogy kiterjessze saját valóságát, megzabolazza a megfoghatatlant. Az emberi élet, mondhatjuk

úgy, állandó lobogás. Sokan talán azt gondoljuk, a kereszténység feladata éppenséggel ennek a lobogásnak a fékezése valamiféle önmegtartóztatással, puritanizmussal. De vajon nem maga Isten az, aki saját lobogásával életre, létre, egyszerre szabad és jó életre hívja az embert, hatalmat adva neki, hogy beleshessen a teremtes titkaiba, Isten szavának szándékába?

Imádkozzunk! Drága Istenünk! Adj életet, tüzet, lobogást! Add, hogy ez a lobogás ne más erőből, ne más energiából táplálkozzon, mint a te teremtető szavadból. Add, hogy ez a tűz adjon melegséget kapcsolatainkban, ez a tűz adjon fényt tévelygéseinkben, ez a tűz adjon erőt erőtlenségeinkben. Ámen.

Dr. Simon Attila (A fény felé)

Isten egységet teremt

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magáénak, hanem mindenük közös volt. (ApCsel 4,32)

Az első pünkösdön a Szentlélek csodájaként olyan emberi közösség formálódott a hívőkből, amelyet Lukács csak azzal az idealizáltnak tűnő kifejezéssel tud leírni, hogy a tömeg „szívében és lelkében egy volt”. Embereknek, akiknek addig nem volt közük egymáshoz, együtt kezdett dobanni a szíve. Emberek, akik addig idegenek voltak, egymásra tudtak hangolódni.

Egy ismerős ügyvéddel beszélgetve került elő, hogy meglepően sok házaspár él „külön kasszán”. Mindig csodálkozik – mondta –, hogy két ember, aki a legnagyobb értékét: szívét-lelkét-testét adja a másiknak, a pénzét - amely az előbbiekhöz képest annyira másodlagos - mégis meg akarja tartani magának. Ha a szív és a lélek valóban egy, akkor az természetes módon hozza magával, hogy minden mást is megosztunk a másikkal. Az első gyülekezetekben olyan egységet formált a Szentlélek, ahol a szívek együtt tudtak dobanni, és ez a belső, szívbeli egység a kézzelfoghatóban, a materiális dolgokban is olyan természetesen mutatkozott meg, hogy nem is volt kérdés, hogy mindenük közös.

Ahol egy a szív és a lélek, ott közös az öröm és a gond, közösek a terhek és a felelősségvállalás. Isten ügye olyan alap, amelyen ez ma is megvalósulhat. A Szentlélek az az erő, amely képes a szív-lélek egység megteremtésére – nem csak az első pünkösödön.

Imádkozzunk! Istenem! Teremts Szentlelkeddel ma is igazi közösséget a benned bízók között. S hadd legyek én is aktív része annak a közösségnek, ahol együtt dobban a szív, ahol egy a lélek, és ahol közös az ügy – a te ügyed. Ámen.

Zsugyel–Klenovics Katalin (A fény felé)

József Attila: Nyár

Aranyos lapály, gólyahír,
áramló könnyűségű rét.
Ezüst derűvel ráz a nyír
egy szellőcskét és leng az ég.

Jön a darázs, jön, megszagol,
dörmög s a vadrózsára száll.
A mérges rózsa meghajol -
vörös, de karcsú még a nyár.

Ám egyre több lágy buggyanás.
Vérbő eper a homokon,
bóbiskol, zizzen a kalász.
Vihar gubbaszt a lombokon.

Ily gyorsan betelik nyaram.
Ördögszekéren hord a szél -
csattan a menny és megvillan
kék, tünde fénnel fönn a tél.

A megváltott fiú

Írta: Bence Imre lelkész

Előadták 2023. május 18-án gyülekezetünk magyar konfirmandusai

1. jelenet

(A konfirmandusok egy része egy félkörben áll, általában a telefonjukat pisztorgálják, alig szólnak egymáshoz, egyszer-kétszer hallatszik csak halk krakogás. A lelkész belép és elkezdődik az óra.)

Lelkész: Még nem vagyunk olyan sokan, de azért elkezdjük az órát. Haladnunk kell az anyaggal, mert lassan itt van a konfirmáció, és még annyi tanulnivalónk van. Múlt alkalommal a Bibliáról tanultunk.

Konfirmandus: (Megérkezik.) Bocsánat a késésért!

Lelkész: Próbáljuk meg felidézni a tanultakat.

Konfirmandus: (Jelentkezik.): A Biblia Isten könyve, Szentírásnak is nevezik.

Konfirmandus: (Közbevág.): Két része az Ószövetség és az Újszövetség.

Konfirmandus: Az Ószövetséget héber nyelven írták és 39 irat van benne.

Konfirmandus: Az Újszövetséget meg görögül, és 27 könyvet tartalmaz.

Konfirmandus: Az Újszövetség első könyvei az evangéliumok, Máté, Márk Lukács és János evangéliuma. Az evangélium görög szó, azt jelenti, hogy jó hír.

Lelkész: De mi ennek az evangéliumnak a tartalma?

Mi az a jó hír, amit közvetít a Biblia?

Konfirmandus: Az, hogy jó az Isten!

Konfirmandus: Nekem az nem jelent igazán jó hírt, hogy jó az Isten!

Lelkész: Hát mi jelent neked jó hírt?

Konfirmandus: Pl. az, hogy elmarad a matekóra...

Konfirmandus: Vagy az, hogy nyert a csapatunk a bajnokságban...

Konfirmandus: Meggyógyul a beteg hozzátartozóm...

Konfirmandus: De az még inkább, ha nincs veszély a földön...

Lelkész: Igen, ezek mind jó hírek. Van, ami csak nekünk jó. Például, hogy nyert a csapatunk...

De van, ami mindenkinek jó: hogy béke lesz

a világban. A Biblia úgy írja le a jó hírt, hogy

az minden jónak a forrása. Ezzel kapcsolatban olvasunk most fel egy történetet. Vegyék elő a Bibliát, és keressétek ki Lukács evangéliumának 15. fejezetét...

(Olvasni kezdik az első mondatot és az visszahangzik:)

Egyenként: Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia... (ez sokszor egybeolvadva elhangzik)

Kórus: Egy embernek volt két fia... Te melyik vagy?

Te melyik vagy?

2. jelenet

Atya: Oké, én leszek az apa, ez a karosszék jó lesz nekem, ezzel fejezem ki azt, hogy gazdag úr vagyok.

Testvér: Én leszek az egyik fiú, az idősebb, mert otthon úgysem én vagyok a legnagyobb...

Tékozló: Én meg leszek a kisebb testvér. És ti kik lesztek?

Szolga: Ha az az apa nagyon gazdag volt, akkor én szívesen leszek szolgál, mert ahol az úrnak jól megy, a szolgálának sem mehet rosszul.

Szolga: Én is szívesen leszek valami ilyesmi, talán és sem járok rosszul.

Atya: Kedves Szolgám! Jól szóltál. Gazdag vagyok, de sohasem akartam megtartani magamnak ezt a gazdagságot. Mindenki, aki a házamban van, akár a nagyobb fiam, akár a kisebbik fiam, de még a hűséges és engedelmes szolgálaim is mind részesülhetnek ebből a gazdagságból. Hát ti kik vagytok?

Jó lélek: Nem ismersz? Én vagyok a kisebbik fiad jót akaró lelke. Mondhatnám azt is, hogy az, aki mindig jóra vezet? Ő pedig...

Rossz lélek: Én pedig az ellenlábas vagyok. Én akarom neki a szabadságot biztosítani! A független életet! Az én vezéreszmém: Légy mindentől szabad, akkor leszel boldog! Biztos, hogy Ismersz engem!

Atya: Hát, hogy ne ismernélek! (Fiai felé fordul.) Amikor minden kezdet kezdete volt, a gazdagságomból megépítettem ezt a házat Ez az otthonunk!

Testvér: Igen apám, és te mindent szépnek és jónak alkottál meg. Olyan jó ebben a környezetben élni. Jól működik az egész ház! Közben kényelmes is, sőt nagyon meghitt és barátságos. Nem tudok mást tenni, mint bámulak! Apa, klassz vagy!

Jó lélek: Igazán mondhatnám már te is egy pár jó szót az apádnak! Ő annyit munkálkodik, hogy ilyen

körülmények között élhessetek!

Tékozló: Apa, hálás vagyok neked...

Rossz lélek: Csak semmi szolgalelkűség! Hát nem látod, hogy te itt egy luxus rabságban élsz? Hol van a szabadságod, hol vannak az örömök?

Tékozló: Tényleg, apám! Ha itt minden a miénk is, enyém és bátyámé, akkor miért nem foghatnám egyszer a pénz harmadát vagy felét...

Jó lélek: Vigyázz, mit mondasz! Inkább örülj annak, hogy itt jó dolgod van...

Rossz lélek: De nem! Itt nem vagy szabad, menj csak oda bátran az apádhoz, és mond tovább, amit elkezdted: a szabadságodat keresed, hát rajta...

Tékozló: Apám, szóval amit az előbb elkezdtem: Adj nekem pénzt, add ki a rám eső részét befektetéseidnek, és adj egy bankkártyát, szeretnék már végre szabad lenni!

Testvér: Felháborító! Mintha halottnak nézné apámat! Már most úgy osztozkodik a vagyonon, mintha az örökségen osztozna!

Atya: Szolgálaim! Kedves Szolgálaim!

Szolgák: Hívattál urunk!

Atya: Igen, hívattalak benneteket! Mert tudjátok, hogy szeretem a fiaimat, és most újra látom, hogy a szeretetem akkor mutatom ki a leginkább, ha a szabadságot is biztosítom. Ha itthon maradnak, hát nagyon örülök, de ha a fiatalabb mégis el akar menni, akkor adjátok oda az egyik bankkártyát, és tegyétek lehetővé, hogy vagyonom felét, a ráeső részt magával vigye, ha kéri! Szeretem, de szomorú a lelkem, ha elmegy az egyik fiam!

Szolgák: Urunk, nem értjük, de teljesítjük akaratodat!

Atya: Ne feledjétek, a szeretet mindig biztosítja a szabadságot!

Kórus: Egy embernek volt két fia... Te melyik vagy, te melyik vagy?

3. jelenet

Tékozló: Milyen érdekes, az apám parancsára a szolgálak kiadták nekem a jussomat. Mennyi pénzem van, szabad vagyok! Most kezdődik az élet!

Jó lélek: Légy óvatos, lásd meg inkább Atyád szeretetét ebben, és ne élj vissza a lehetőséggel!

Rossz lélek: Remélem, leszel olyan bátor, hogy a kezvedbe veszed a sorsod, és megteremted a magad szabad életét! Nézd, hogy kacsin-

gat rád, mint édes gyümölcs a rengeteg szórakozás, élvezet, és buli!

Jó lélek: De ismerheted már a Bibliából a kísértés erejét, és azt is tudod, hogy el lehet bukni!

Tékozló: Menni vagy nem menni? Ez itt a kérdés!

Jó lélek: Nem menni! Maradni, hűségesnek maradni, kötődni ahhoz, aki neked életet adott, szeretni azokat, akik téged szeretnek...

Tékozló: (csöng a telefonja, és felveszi)

Ja, szia, tényleg te vagy az?!... hogy menjek?
Tényleg jó buli lesz? Figyi, megyek ... most
kaptam meg apámtól a zsét, olyan bulit
csapunk...

Rossz lélek: Menni! Hát most is kaptál egy hívást,
lúzer lennél, ha nem használnád ki, tiéd a világ,
a szabadság, merj már végre élni!

Atya: (Átmegy a színen, és megérinti a fia vállát
szeretettel.) Fiam, bár odaadtam neked, amit
kértél, mert nem akarlak korlátozni, szeretlek,
de ne feledd el, hogy ezt a szeretetet itt,
a házámban ad a leginkább biztonságot.
De tudd, mindig gondolkodok rád...

Rossz lélek: Hát miért maradnál, ha úgyis mindig
gondol rád... Ne félj, csak magához akar kötni.
Légy bátor...

Tékozló: Indulok! Mennyi kaland vár rám...
(megy, mendégél...)

Haver: Helló, te vagy az, aki rám írtál Messengeren, és
egy bulira hívtál?

Haver: Lesz itt akkora szórakozás, király lesz! Tényleg
van pénzed? Te vagy a legjobb barátom!

Jó lélek: Légy óvatos, ki akarnak forgatni...

Haver: Vegyél már valami rendes göncöt
magadnak, úgy nézel ki, mint akit a múlt
századból szalajtottak...

Haver: Itt lehet márkás cuccokat kapni...

Figyeld ez a menő ...

(A Tékozlót hamar átöltöztetik, vagány lesz.)

Rossz lélek: Nézd, ott van az a bár! Hallod, milyen jó
kis zene hallatszik onnan? Gyere!

Haver: Kérsz egy slukkot? Jó lesz, feldob. Egy kis fű is
van benne...

Jó lélek: Neeeee...

Haver: Na, ezt húzd meg, ez a bemelegítés, olyan jól
fogod magad érezni...

Jó lélek: Neee...

Tékozló: Hú, de jó a hangulat! Szabad vagyok!
Vendégeim vagytok... még egy slukkot,
még egy kortyot!

Jó lélek: Neeeee...

Rossz lélek: Deeee, rajta, csináld...

(Egyre nagyobb az őrjöngés... Egyszer csak a fiú
lehanyatlak és néma csend lesz... A fiú közepén
fekszik, a haverok körülötte.)

Tékozló: Hol vagyok? Mi van?

Rossz lélek: Egy kicsit kiütötted magad, sebj, azért jó
volt ez a lebegés nem? (A tékozló fölé hajol az
idegen.)

Tékozló: Te ki vagy, mi van velem? Hol vagyok?

Idegen: Érted jöttem, mélységbe kerültél, a bűn,
a bizalmatlanság és az engedetlenség
mélységébe. És...

Tékozló: Ki vagy te, a halál?

Idegen: Nem, én nem a halál vagyok! Én azért jöttem,
hogy neked életed legyen és bőségben élj!

Tékozló: Ja, tényleg a tárcám... Hol van?

És a bankkártyám... Hova lett? Minden eltűnt,
nincs egy vasam sem!

Idegen: Én azért jöttem, hogy életed legyen, és hogy
bőségben élj! Kelj fel, és járj!

Tékozló: Mit akarsz? Olyan cefetül érzem magam.

Nem hagynál egy kicsit békén?

Rossz lélek: Ne hallgass rá! Ő megmentőnek tartja
magát, és mindig megzavarja a szabad, boldog
életet.

Idegen: Én nem azért jöttem, hogy az emberek
elvessenek, hanem azért jöttem, hogy
megkeressem őket.

Tékozló: (A haverokhoz) Na, mit álltok itt, nem
segítenétek már feltápáskodni?

Haver: Nem tudom, miért minket nyaggatsz?
Semmi közünk nincs hozzád!

Haver: Azért, mert rám írtál egy üzit, még nem lettem
a csicskád! Ha nincs egy vasad se, akkor nem
érdekel, hogy ki vagy! Senki vagy!

Idegen: Ne félj! Számomra fontos vagy, én azért
jöttem...

Tékozló: Hagyj már békén, ki a csudát érdekel, hogy te
miért jöttél... Majd egyedül boldogulok.
(Elüti az idegen segítséget nyújtó kezét,
nehezen feláll...)
Merre induljak el?

Rossz lélek: Maradj, miért mennél, ne törődj azzal,
 hogy nincs pénzed, lopjál, szerezz magadnak,
 és élj...

Jó lélek: Inkább indulj tovább... Szállj magadba!

Gazda: (megjelenik a színen, kikiáltó módján)
 Munkaerőfelvétel van! A diszkóban, ragyogó
 kereseti lehetőséggel, szállást és ellátást is

biztosítok! No, te gyerek! Nem akarsz beállni?
 Rossz lélek: Diszkóban dolgozhatsz, hát ez szuper,
 minden nap buli...

Tékozló: Ez szuper! Nincs más választásom! Teljesen
 kiszolgáltatott vagyok. (Gazda felé) Megyek!

Kórus: Egy embernek volt két fia...
 Te melyik vagy, te melyik vagy?

4. jelenet

Tékozló: Hát, nem erről volt szó, azt mondtad,
 hogy diszkóban fogok dogni!

Gazda: Te jól be voltál akkor tépve... Egyszer diszkó,
 máskor disznó... Volt ott részed elég
 disznóságban, most majd kijózanodhatsz itt a
 disznókonda mellett. Menj, tedd a dolgodat,
 csicska vagy, ott az a sufni, az lesz a szállásod.
 És majd hozok neked ennivalót!

Jó lélek: Szállj magadba, valóban mélyre jutottál,
 kiszakadtál az atyád biztonságot nyújtó
 szeretetéből és látod, ez lett a vége.
 De szállj magadba. Hidd el, van még kiút!

Rossz lélek: Kiút! Persze van, lázadj fel, vagy kösd fel
 magad...

Gazda: (egy vödörrel jön) Ezt add a disznóknak enni,
 (elérzékenyülve)... az én drága kis malacaim,
 jaj, de szépek lesznek... (újra szigorúan)
 Te meg fordulj fel! Aztán, meg ne lássam, hogy
 ebből a moslékból eszel...

Tékozló: Nem ezt ígérte! Azt mondta, hogy kapok
 enni és inni, és lesz szállásom is!

Jó lélek: Szállj magadba, ülj le ide, és gondod végig az
 életedet. Emlékszel még, honnan jöttél?
 Onnan, ahol még a szolgálk és a cselédek is így
 beszéltek:

Szolga: (háttérből) Ebben a házban nagyon
 jó dolgunk van. A ház ura gazdag, és mi
 részesedünk az ő gazdagságából.

Szolga: Ameddig engedelmesen hallgatunk az urunk
 szavára, addig a jólétünk is biztosítva van. Ezt a
 biztonságot, és ezt a szeretetet nem éreznénk
 sehol. Csak itt!

Rossz lélek: Hát persze, hogy így beszéltek, de ők
 nem ismerték az élet igazi ízét.

Idegen: Én azért jöttem, hogy emlékeztesselek téged
 az apád szavára: Ő azt mondta neked, hogy
 szeret, és mindig szeretni fog! Te elfordultál
 tőle. És most a biztonság helyett
 bizonytalanságban vagy, az egészséges
 táplálék helyett éhezel, még moslékot sem
 ehetsz, és tiszta, üdítő vízforrás helyett,
 repedezett falú ciszternából merítesz
 magadnak, hogy szomjan ne halj!

Rossz lélek: Ne hallgass rá... Csak papol.

Gazda: (még mindig a vödörrel a kezében) Tegyed
 már végre a dolgod, mit mészol itt? Valami baj
 van?

Idegen: Ha már elgondolkodott az állapotán, akkor
 engedd, hogy meglássa hibáit, bűneit, és
 rádöbbenjen arra, hogy mit rontott el!

Gazda: Te rosszat akarsz nekem. Végre van egy
 életerős srác, aki nekem dolgozik és el akarod
 őt tántorítani!

Idegen: Igen, mert nem neked kellene szolgálnia!
 Ő eltévedt, elvesztett, elhagyta az atyját,
 elhagyta a biztonságot és a szeretetet. Én azért
 jöttem, hogy visszavezessem őt az atyai házba!
 Az én atyám házában számára is van hely!

Gazda: Takarodj innen, csak rontod az üzletemet!
 Tűnj a szemem elől!

Idegen: Nem. Ha kell, életemet adom érte... Mert nem
 azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem
 azért jöttem, hogy én szolgáljak, és életemet
 adjam az enyéimért!

Tékozló: Ki vagy te?... Én nem ismerlek téged!

Idegen: (Ketten maradnak a színen előtérben.)
 Te valóban nem ismeresz engem. Én vagyok az
 elveszetteket kereső, az eltévedteket jó útra
 terelő. Tudom, az atyai házban az volt az
 érzésem, hogy ott nem lehetsz szabad.
 Sok volt az előírás: Ne tedd ezt! Ne tedd azt!
 De én azért jöttem, hogy megláttassam veled,
 hogy mindaz, amit atyád előírt, az a javadat
 szolgálta. És Ő valójában nagyon szeret:
 Mert Ő maga a szeretet, és aki vele
 közösségben marad, az ebből a szeretetből
 élhet. Én vagyok a te szabadítód!

Jó lélek: Szállj magadba, és lásd be, vétetted, és indulj
 el hazafelé!

Gazda: Te még mindig itt vagy? Takarodj és ne akard
 elcsábítani az én disznópásztoromat. Takarodj!
 Tűnj a szemem elől! (Egyre indulatosabban,
 végül rátámad, és megöli...) Na, így már nem
 fog zavarni!

Tékozló: Ki volt Ő, aki még a haláltól sem rettent
 vissza, csak hogy nekem segítsen?

(hosszú csend) Elmegyek és azt mondom
apámnak: vétkeztem ellene és az ég ellen!

Kórus: Egy embernek volt két fia...
Te melyik vagy, te melyik vagy?

5. jelenet

Tékozló: Elmegyek és azt mondom apámnak:
vétkeztem ellene és az ég ellen! Arra sem
vagyok méltó, hogy szolgálja legyek...

Atya: Fiam! Elmeneteled pillanatától vártalak!
Tudom, mi történt veled. S tudtam, hogy vissza
fogsz térni, csak azt nem, hogy mikor.
(Elérzékenyül)

Rossz lélek: Maradj büszke, és dicsekedj el azzal,
hogymennyi mindent láttál.

Jó lélek: Borulj le, és kérd a bocsánatát.

Tékozló: Atyám, vétkeztem az ég ellen, és te ellened!

Atya: (szolgáknak) Készítsétek elő a fürdőt! Hozzátok
ki a legszebb ruhát, és a gyűrűmet.
És készítsétek valami fejedelmi vacsorát.
Mert ez az én fiam elveszett és megtaláltatott,
meghalt és feltámadott.

Szolga: Milyen nagylelkű az atya...

Szolga: A fürdés és a tiszta ruha annak a jele, hogy
újából elfogadta azt, aki hűtlen volt hozzá!

Szolga: De hogyhogy hazajött ez a fiú? Én már azt
hittem, hogy ő végleg elveszett.

Haver: (megjelenik a színen)
Ez egészen érdekes volt. Megdöbbenve
kísértük az útját.

Haver: Eleve mindig az volt az érzésem, mintha a jó
és a rossz küzdött volna benne! De az az
idegen, aki megjelent a rosszulletekor, egészen
különös volt.

Gazda: Az az idegen nálam is megjelent, iszonyúan
dühös voltam rá, meg is öltem,
de harmadnapra nem volt ott a holttest, ahová
rejtettem... A szomszéd azt mondta, hogy látott
egy fehér ruhás alakot onnan elmenni.

Idegen: (belép) Én azért jöttem, hogy életemet adjam
váltságul sokakért! De én vagyok a feltámadás
és az élet, és senki sem mehet vissza
az atyához, csak én általam!

A testvér lép be.

Testvér: Mi ez a nagy vigalom, ez a rumli itt nálunk!

Szolga: A testvéred jött meg, és apád nagy lakomát
rendezett örömeiben!

Szolga: Mert a testvéred elveszett és megtaláltatott!
Meghalt és feltámadott!

Testvér: Nem igaz, hogy neki, a csavargónak,
a tékozlónak ilyen bulit szervez atyám.
Én pedig, aki rendesen tettem mindig
a dolgomat, soha semmit nem kaptam tőle!

Rossz lélek: Menj el te is, aztán szórd el a pénzedet!
Menj, járd meg a mélységeket, a mocskot és a
fertőt, aztán majd téged is szeretni fog...

Jó lélek: Hidd el, hogy, hogy nem kell elmenned.
Eddig is szeretett, és mindene a tiéd volt!
Lásd meg, hogy mindene a tied! Légy hű
mindhalálig...

Atya: (Hívogatóan) Minden kész! Az asztal terítve,
a lakoma kész, legyetek örömmünnepem
vendégei!

Szolga: Az atya asztalánál mindenkinek helye van!

Szolga: A hazatérő tékozlónak ugyanúgy, mint annak,
aki hűséges volt.

Haver: Ennél az asztalnál még annak is van helye,
aki rossz úton járt, és belátta, hogy az atya
szeretete nélkül nem lehet éni!

Haver: És annak is, aki elesett, és mélyre került,
de ráébredt, hogy a mélységből egyedül
nem szabadulhat.

Gazda: És még annak is, aki önzésből először
elutasította a Szabadítót, de aztán rájött,
hogy Ő igen nagy áldozatot hozott
az életünkért.

Idegen: Mert ez az asztal azért van, mert
a Szabadító saját testét adta oda,
hogy megmeneküljön minden ember
a bűn fogságából, megtérjen és éljen.

Atya: És mindannyian örülhettek az én hajlékomban!
(vidám eszegetés kezdődik)

Kórus: Egy embernek volt két fia...
Te melyik vagy, te melyik vagy?

6. jelenet

Lelkész: Látom, megértettétek ennek a példázatnak
a lényegét.

Konfirmandus: Az Atya szépnek, otthonosnak
teremtette a világot és benne az embernek
életet adott.

Konfirmandus: Hiszem, hogy Isten teremtett engem,
minden teremtménnyel együtt.

Konfirmandus: De az ember élete megromlott, mert
az ember engedett a kísértésnek! Egy ember
által jött a bűn a világba és mindannyian
ebben a bűnös állapotban születünk.

Konfirmandus: Az Isten a bűnbe esett embert
a törvény szavával vezette, de a parancsolatok
sora sem vezetett el a teljes jóságra.

Konfirmandus: Pedig az életünk egész területét
szabályozzák a parancsolatok:
Én vagyok az Úr, a te Istened.
Ne legyen más istened!
Ne vedd hiába Istened nevét!
Szenteld meg az ünnepnapot!

Konfirmandus: Tiszteld atyádat és anyádat!
Ne ölj!
Ne paráználkodj!
Ne lopj!
Ne tégy felebarátod ellen hamis
tanúbizonytságot!
Ne kívánd felebarátod házát!
Ne kívánd felebarátod házastársát vagy
bármiféle tulajdonát!

Konfirmandus: Mivel a parancsolatok ismeretében
még inkább kiderül, hogy eltértünk Istentől,
Isten szabadítót küldött a világba.

Konfirmandus: Mert úgy szerette Isten a világot,
hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz
őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Konfirmandus: Egy embernek volt két fia...

Kórus: Te melyik vagy? ... Te melyik vagy?

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
aki békétlenségben élt.

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
aki a kívánságainak engedett.

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
aki mélységbe került, bizony elveszett
és megítélt ember vagyok!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
akiért eljött az Idegen, a Szabadító,
akit Jézusnak neveznek!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok, akiért
meghalt a Megváltó, hogy így mutassa meg
az Atya irgalmát!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
akit a bűnbánat megtérésre indít!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
akit a keresztség fürdőjében
az Atya megtisztított!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
aki bűnbánatomban bűnbocsánatot nyertem!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
akit a legszentebb eledellel, az úrvacsorával
vendégel meg!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok, aki háza
népe közösségében biztonságban tudhatom
magamat.

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok, aki bátran
meg merem őt szólítani az imádságban, mert
bízom benne!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok,
aki hirdetem nagy tetteit, mert jó róla
bizonytságot tenni!

Konfirmandus: Én az a gyermeke vagyok, aki
ismerhetem az igazi szeretetet, és abból élhetek!

Kórus: És te melyik vagy?

Gyülekezetünk életéből

Konfirmáltak 2023 pünkösdjén

magyar nyelven

Andor Áron Mátyás
 Balogh Martin János
 Balogh-Dékány Patrik Bence
 Baranyai Botond
 Baráth-Németh Luca Sára
 Boksán Magor
 Chetoui-Tirászi Amina
 Csomós Armand
 Csomós Olivér
 Dergecz Mór
 Dominek Dániel
 Eberhardt Dávid
 Egresits Ruben
 Farkas Fédra
 Fülöp Barnabás
 Füzi Ádám Bendegúz
 Gombor Dávid Balázs
 Gruber Dominik Péter
 Gyenge Csanád Vajk
 Halász Eszter

Jakab Ákos Péter
 Karacs Gergő Bálint
 Kloos-Nagy Arianna
 Koloszar Alex
 Komornoki Nóra Paula
 Koszorú Zsófia
 Line Kincső
 Liziczai Vanda
 Magyar Zsombor
 Menyhárt Ryan
 Molnár Zoltán Erik
 Nemes Áron Gábor
 Prinner Noémi
 Seregély Ármin
 Szála Anna
 Tóth Barnabás
 Vető-Wolf Piroska Irma
 Wratschko Lucas
 Wratschko Noel
 Zsugonits Hajnalka Zsófia

német nyelven

Aranyos Boróka
 Balog Lotti Emília
 Béda Patrícia
 Berényi Alina
 Czigány Benedek Balázs
 Honti Csenge
 Jakab Dávid
 Kercsik Sára
 Mágel Marcell
 Nagy Zsombor
 Nemes Hanna
 Németh Ágoston
 Orbán Barnabás Balázs
 Pongrácz Liliána
 Rákóczi Ferenc
 Rév Csenge
 Rév Olivér
 Sáli Máté
 Schuller Júlia Gréta
 Szalai Luca
 Vajda Lilla

A konfirmációi év végén

Konfirmandusok gondolatai a konfirmandusévről, a hetenkénti órákról és a révfülöpi hétvégéről

Sokat vártam ezt az évet. Eleinte kicsit féltem, hogy mi fog történni.

Nekem a legjobb élményem a konfihétvége volt. Nagyon izgalmas volt, és megismerkedtem egy pár emberrel is. Nem annyira vártam, de miután hazaértem, csak arról tudtam mesélni, hogy milyen jó volt.

Nekem nagyon tetszik a közösség. Szerintem nagyon jó hely ismerkedni. A tábor az nagyon jó volt, ki-kapcsolódni és barátokra lelteni.

Én sok baráttal és élménnyel gazdagodtam.

Szeretem a konfiórán a játékot.

A konfirmáció és az órák közelebb hoznak Istenhez és jobban megismerhetjük. Sok új dolgot tudhatunk meg, az életünkben is fontos.

Én pozitívan csalódtam. Nem szerettem volna jönni, viszont nagyon örülök, hogy eljöttem végül. Révfülöpöt vártam és nagyon jó volt. Ezt vártam a legjobban, és még felül is múlta az elvárásaimat.

Nagyon jó volt ez az év.

Én azt hittem, hogy sokkal többet tanulunk. Nem szeretném, hogy vége legyen. Nagyon összetartó szerintem a csapat.

Egészen érdekes dolgokról tanultunk.

Őszintén én nagyon unalmasra és rosszra számítottam. De ahhoz képest eszméletlen jó volt, és szerintem lesz is. Nagyon sok embert ismertem meg, és szerintem maradandó barátságokat kötöttem.

Jók voltak az órák. Nem akartam jönni, de végül itt kötöttem ki, de nem bántam meg.

Konfirmációi emlékek

Egy életre szól

„Hagyjad az Úrra a te utadat és bízzál benne, majd ő...” – és itt a különböző fordítások más-más kifejezést használnak: eligazít, munkálkodik, teljesíti. Száznegyven évet megélt édesanyám konfirmációs ígében így szerepel: „... megcselekszi.” (Zsolt 35,5)

Már kicsi gyermekkorom óta ismertem, családkunk segítő vezérelve lett ez a mondat, időről időre hallottam idézni, majd később én is a magaménak éreztem. Gyermeki fejjel a tennivalók átengedését, passzivitást gondoltam mögé, de láttam, édesanyámnál tevékenyebb ember kevés lehet, s nagymamám szorgos mindennapjai rendet, biztonságot teremtetek a legnagyobb nehézség, veszteségek és csapások közepette is, amiben pedig bővelkedett a generációjuk.

Jól értették az ígét. Minden sokszor idézett, kiragadott bölcsességnek a szövegkörnyezete is számít. Maga a zsoltár bontja ki az értelmezést, s nekik a megpróbáltatások közben az erejüket adta, eszerint éltek, és mi ezt a példát kaptuk.

Ez a konfirmációs, útmutatónak szánt íge nem ígér gondtalanságot, nem felmentést jelent a feladatok, a felelősség alól. Csak, hogy ne ellenkezz. A zsoltár szavai szerint: ne bosszankodjál, csillapodjál le, szűnj meg a haragtól, hűséggel élj, jól cselekedjél. És mindeközben szelíden bízzál. Bízzál, hogy majd az életedre visszatekintve kirajzolódik, hogy igenis eligazított, munkálkodott és minden utat teljesített. Akkor pedig nagy erővel feltör a lélekből a hála.

Édesanyám azt kérte, a temetésén is ez az íge hangozzon.

Paffériné Tassy Olga

Elhívás

Nyolcéves koromban kaptam Édesapámon keresztül Istentől az első, életemet meghatározó in-

díttatást: A talentumok példázatával kapcsolatban. Édesapám ezt mondta: „Istentől sok minden képességet kaptál, ezzel úgy kell az életben a munkádat, tanulásodat végezned, hogy növekedjék, és Urunk áldása kísérhessen.” 12 évesen mehettem először serdülő konferenciára, Répcelakra. Nagy hatással volt rám az az élmény, hogy Jézus nekem szól, velem akar valamit. Ezután mindig bennem volt, mit akarhat velem, az életemmel. Ezek az évek a Rákosi-korszakra estek. Szüleimtől tudtam, hogy a vallás és Isten ellen beszélnek; külön jelentkezni kell hittanra, nehezítik a templomba járást. Ők meggyőződéssel vallották istenhitüket és vállaltak ezzel kapcsolatban minden hátrányt.

Menjetek el tehát...
tanítva őket, hogy
megtartsák mindazt,
amit én parancsoltam
nektek; és íme, én
veletek vagyok
minden napon
a világ végezetéig.

Példájuk is segített, hogy nem bizonytalanodtam el a hit útján járásban. Idősebb testvéreim közül két nővérem diakonisszának készült, bátyám teológiára. Úgy éreztem, én is Isten szolgálatában szeretném élni az életemet. Akkor lányok még nem mehettek teológusnak. Fiatalos lelkesedéssel és olvasmányaim hatására azt éreztem: misszionárius lehetnék – még hozzá orvos, ha lehet, Schweizer missziói telepén. Ilyen könyveket „bújtam” akkoriban. Erős elhatározásom volt, hogy orvos leszek. A Rákosi rendszerben erről, mint pap-gyerekeknek álmodnom sem lehetett volna. Bennem azonban olyan erős volt a küldetés-tudat, hogy azt mondtam: ha ez Isten terve velem, akkor minden lehetséges. Ami rajtam áll, mindent megteszek. Bizonyítványaim csak kitűnők lehetnek, egyetlen jegyem sem lehet más, csak ötös. Talentum volt rá, és megvalósítottam. Egy igen kedves ismerős néni, mikor mondtam neki, hogy misszióba szeretnék menni, ezt mondta: „Ne menj te Afrikába, van itt is elég pogány!”

Nagyon vártam a konfirmációm idejét, de Édesapám azt mondta: Majd akkor konfirmálsz, mikor én mondom. Különös: 14 évesen lettem konfirmandus, 1952-ben, most 71 éve! Bizonyára Keresztapám: Budaker Oszkár lelkész is tudta, mi szeretnék lenni. Ő azt

mondta Édesanyámnak: „Ez a hivatás akkor is megteszi a maga misszióját, ha nem lesz misszionárius.” Konfirmáló lelkészem Beyer Pál, lelkészünk volt. Az akkor már fakultatív hitoktatás is nehezítette a lelki nevelést. Sokkal fiatalabb, akkor még csak 5. általános osztályos is volt konfirmandus-társam. Nagy várakozással mentem az első órákra. Boldog voltam. Jó volt a szép, nagy csapat: 28-an voltunk csak lányok. Legnagyobb fájdalmamra a második óra után azt mondta Beyer lelkész úr: „Egyelőre nem lesz több óránk, majd szólni fogunk, mikor jöjjetek újra.” Utóbb tudtam meg otthon, hogy az állam csak hat heti oktatást „engedélyezett” konfirmáció előtt. Húsvéti idő táján mehettünk ismét tanulni a konfirmációi kátét. Az akkori egyházi rendtartás nem engedte, hogy nagyünnepen: húsvétkor, vagy pünkösdkor legyen konfirmáció. Pünkösdhétfő akkor még munkanap volt. Aznap este 6 órai istentiszteleten volt a konfirmáció. Igém a missziói parancs volt: „Menjete el tehát... tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,20) Megerősítést kaptam Urunktól: mire hívott el. Ő azonban máshol jelölte ki szolgálati területemet: gyülekezetekben, mint lelkészfeleség – gyermekmunkában, kántori szolgálatban, háttér biztosításában, énekkarban, látogatásokban. Ez átnyúlt a nyugdíjas időre is, és tart még ma is. Hálát adok Istennek a konfirmációért és a megerősítésért!

Asbóth Lászlóné

Megerősítés

A konfirmáció szó megerősítést jelent. Megerősítése és szerves folytatása mindannak, ami a keresztségkor történt. A konfirmáció a hit megvallása. Nekem a konfirmációmkor nem volt mit megvallanom. A családi tradíció nyomása alatt borzasztóan szorongva álltam a tele templomban és minden idegszállammal csak arra vártam, legyen már vége annak, hogy minden szem rám szegeződik. Én akkor és ott gyerekfejjel nem erősítettem meg semmit. Az Úristen viszont megerősítette a keresztelesemkor tett fogadalmát ott és akkor a konfirmációmon, és azóta is minden nap megteszi! Mert teltek az évek, és egyszer csak lett mit megvallanom! Teltek az évek és egyszer csak eszembe juttatta csak úgy, minden előzmény nélkül a konfirmációmkor kényszeredetten bemagolt hitvallás szavait, melyekről nem is sejtettem, hogy a fejemben vannak. A Szentháromság egy örök és igaz Isten erős meggyőződésemmé tette, és a szívembe véste ezeket a drága szavakat, melyek nélkül már értelmezhetetlennek tartom az életemet:

Hálát adok Istennek, az én Teremtőmnak, hogy engem a keresztség által gyermekévé fogadott. Hi-

szem, hogy Jézus Krisztus az én Uram és Megváltóm, aki nekem is bűnbocsánatot szerzett a kereszten. Valom az evangélikus keresztyén egyház tiszta és igaz tanítását, és hozzá hűséggel ragaszkodom. Kérem a Szentlélek világosságát és erejét, hogy a bűn ellen harcoljak, a szeretetben növekedjek, és a hitben megálljak mindhalálig. Ámen.

Sztróka Edit

Az Úrra tekintek

„De én az Úrra tekintek, és bízom üdvösségem Istenében; az én Istenem meghallgat engem.” (Miké-ás 7,7)

Nagyon hálás lehetek, hogy olyan szüleim vannak, akik hisznek a Biblia Istenében, mint az élet magától értetődő valóságában és igazságában. A családban sok hiányosság és probléma ellenére ez az élő Isten, mint a létezés sarokköve, gyermekkoromban soha nem volt kérdéses. Így én is korán megtanultam, hogy minden szükségben és nehézségben hozzá forduljak – ahogyan egy gyermek is megértheti ezt az Istent.

Nagymamám kezében mindig ott volt a Biblia – így emlékszem rá. Évente 3 hónapig látogathatott meg minket Ausztriában, ahová édesapámnak 1956-ban Sopronból kellett menekülnie. Biztos vagyok benne, hogy sokat imádkozott értünk, és az én hitemnek is fontos úttörője volt.

Külön áldás volt ifjúkoromban, hogy olyan hit-tanáraim voltak, akik nem tanítottak nekünk mást, csak Isten Igéjét, a Bibliát. A hittanórákon a Bibliát olvastuk – mint az élet mozdíthatatlan alapját. Így egy olyan ifjúsági csoportban is részt vettem, amelyik szerezte az Úr Jézust. Jézust láttuk az útnak, az igazság-

nak és az életnek. Egymást erősítettük hitünkben, és tudtuk, hogy nem vagyunk egyedül. Így a hitünk nem volt titok az iskolában és a barátok között – nem voltunk egyedül. Az 1978-as konfirmációm a keresztségem és a Jézusba vetett hitem igazi megvallása volt, és hitem különleges megerősítése.

A konfirmációs képmén Jézus látható, amint kihúzza a vízből a kezdetben bátorsággal teli majd süllyedő Pétert. Elsüllyedt, amint nem Jézusra, hanem a fenyegető hullámokra nézett.

Amíg az Úrra tekintek és bízom benne, üdvösségem Istenében, addig tudom, hogy viharban, szorongásban és szomorúságban, de örömben és teljességben is Őt, a hit szerzőjét és beteljesítőjét kell néznem. Ez a tudat vezeti azóta is az életemet.

Molnár Siegfried

Szeretetkapcsolat Jézussal

Fiatalon, néhány hónappal a tizenkettedik születésnapom előtt volt a konfirmációm az ajkai gyülekezetben. A konfirmációs oktatás évéről nem őrzök külön emléket. Valahogy egészen összefolyik az istentisztekekkel és a hittanórákkal (azokat is a lelkész tartotta a gyülekezeti teremben), amik természetes részét jelentették a gyerekkoromnak.

A konfirmáción az első úrvacsoravétel volt a legizgalmasabb, többen a csoportból nem tudtak közben komolyak maradni, nagyon furcsa élmény volt számukra. A konfirmációs ígéret sajnos nem tudom. Viszont elevenen él bennem az ünnepi igehirdetés üzenete: „Jobban szeretsz-e engem ezeknél?” (Jn 21,15) Megérintett, hogy a Jézussal való szeretetkapcsolat mennyire ki tud emelni minden helyzetből.

Összességében a konfirmációm jelentőségét utólag értem igazán. Isten cselekedett benne a lelkészen és a gyülekezeten keresztül: Tanított, formált, hitemben megerősített, közelebb emelt magához, még jobban tagjává tett az egyháznak és a gyülekezetnek.

Dr. Tóth Károly

Erőt ad

Konfirmációs áldóigém a következő ígéret volt: „De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul...” (Ézs 40,31a) A felkészítés során megtanultam, hogy az oltár elé térdelve kapok egy áldást, és hogy mit, az az ajándékba kapott Bibliába is be volt írva, és a konfirmációs emléklapomra is. Akkor ezt ugyanúgy a konfirmáció egy aktusának tekintettem, mint azt, hogy a vizsgára alaposan fel kell készülni, nehogy szégyent valljunk a presbitérium és a gyülekezet előtt, a feltett kérdésekre értelmesen és hangosan kell válaszolni, a be- és kivonulásnak meghatározott rendje van, és a végén még fényképezés is lesz.

Aztán teltek az évek. Ha Bibliámban ráakadtam az adott versszakaszra, eszembe is jutott: na hát, ez volt a konfirmációs áldóigém! Ismerős, kívülről is tudom. Igen, tudtam, de nem éltem meg. Jöttek erőpróbák, olykor nagyon is kemények, és én többnyire büszkén kihúztam magamat lelkileg. Lám, milyen erős, teherbíró, rátermett vagyok! Ha kudarcot vallottam, akkor elöntött a kétségbeesés, vagy az önigazoló indulat: tulajdonképpen nem is én vagyok az oka az ilyen-olyan elbukásoknak.

Nem tudom konkrét eseményhez kötni, mikor szólalt meg bennem az Ige felkavaró, megmozgató, változást hozó erővel. De makacsul visszatért sikerekben és kudarcokban, haladásban és bukásban. Elkezdtem megérteni valami életbevágóan fontosat, egész kontextusában megélve a Szentírás szavait: „Erőt ad a megfáradtnak és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.” (Ézs 40,29–31b) „De akik az ÚRban bíznak...” Naponta megéltem – és élem ma is –, hogy egyrészt messze vagyok a legkiválóbbaktól, másrészt az Úr segítő szeretete egyformán mindenki felé kiárad. A küzdelmes ifjú- és középkorú életszakaszban is el lehet fáradni, csüggedni, emberfelettinek érezni egy-egy megpróbáltatást fizikailag is, lelkileg is. „De akik az ÚRban bíznak...” És most? A nyolcadik x-en túl? Igen, most is, naponta. Amikor a testi erő naponta fogy, a szellemi kapacitás korlátait egyre sűrűbben érzem, és ahhoz kell az erő, alázat, engedelmesség, hogy felismerjem, mit kell elengednem, és mi az, amiért még küzdeni tudok. Ez soha nem megy önerőből, de nagy a kísértés, hogy az ÉN győzelmét időnként megéljem, és így természetesen meg kell élnem az ezzel járó elbukásokat is. Szükségem van rá naponta, hogy valósággá legyen bennem Pál apostol nekünk is tovább adott bizonyágtétele: Urunk ereje a mi erőtlenségünkön keresztül éri el célját (2Kor 12,9b)

Hálás vagyok áldott emlékü konfirmáló lelkészemnek: Rusznyák Ferencnek és Weltler Rezsőnek a kapott és életre szóló áldásért. De tudom: nem egyszerűen kiválasztották az Agendából! A Szentlélek ereje irányította őket, hogy ezzel az útravalóval lássanak el hosszú életemre.

Gerhát Lászlóné

Fehér ruha

Kisiskolásként – szüleim kérésére – vasárnapként templomba kellett járnom, az iskolában pedig hittanra. Nagyon nem szerettem mindezt. Emlékszem, volt olyan, hogy elindultam direkt késve a csánigi imaházba és szándékosan olyan lassan mentem, ahogy csak tudtam, várva, hogy megszólaljon a harang. És akkor visszafordultam, hazafele, mondván, nem illik a harangozás közben már bemenni az istentiszteletre.

Aztán 11 évesen minden megváltozott. Testvéremmel együtt elkezdtünk ifjúsági órára járni. Énekelünk Jézusról, mindannyiunk kezében Biblia volt, és világos, érthető tanításokat hallgattunk Jézusról, önmagunkról, a megtérésről. Csodálatos és mély alkalmak voltak ezek. Olyan, mint amikor egy ház alapját elkezdik ásni egyre mélyebbre és mélyebbre, hogy aztán utána a falakat és a tetőt is fel tudják építeni. Először a nővérem adta át az életét Jézusnak, majd kis idő múlva vele együtt imádkozva én is. Mindez még a konfirmáciomat megelőzően volt. A konfirmációi istentiszteleten úgy térdelhettem oda az oltárhoz,

hogy nem csak a külső ruhám volt hófehér, ünneplés, hanem a lelkem is fehérbe volt már öltöztetve. Konfirmációi igeként pedig ezt kaptam: „Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevére az én Atyám előtt és angyalai előtt.” (Jel 3,5)

Az első úrvacsoravételre való felkészülés időszakából elevenen él bennem egy emlék, ami ma is meghatározó a lelki életemben. Egyen-egyenként elmentünk a lelkészünkhöz, és beszélgetett velünk, imádkoztunk. Ha valakinek a szívében volt olyan teher, amit szeretett volna letenni, megtehetette. Tulajdonképpen a személyes gyónás lehetőségét kaptuk. Emlékszem, azt is a szívünkre helyezte, ha valakit megbántottunk, rendezzük azzal a személlyel, mielőtt odalépünk az oltárhoz.

Csordultig van tele a szívem hálával Jézus felé, hogy döntött mellettem és én is döntöttem mellette. Azóta már több, mint két évtized telt el. A kapcsolat nem vált unalmassá és megszokottá. Sőt, egyre izgalmasabb életem újabb és újabb útjait Vele együtt megélni.

Őri Katalin

Döntő szavak – evangelizációs sorozat

2023-ban is tarthattunk evangelizációs sorozatot. Magától értődnök tűnik ez az állítás, mégsem az. A járványügyi intézkedések miatt két évben is elmaradt ez az alkalom. Az idén pedig az energiaválság tette kérdésessé, hogy megtarthatjuk-e – ezt a nehézséget az oldotta meg, hogy bőjtről a húsvét utáni időszakra helyeztük át.

Ebben az évben egy család három tagja állt a soproni gyülekezet elé, a három este sorrendjében: anya, fiú és apa, mindhárman Vas megyei gyülekezetek lel-

készei, Baranyayné Rohn Erzsébet, Baranyay Bence és Baranyay Csaba. Igehirdetésükön keresztül Jézusnak a feltámadása után, a Tibériás-tengernél a tanítványával való találkozása (Jn 21) elevenedhetett meg előttünk. Átéltük, hogy mi vagyunk azok, akiket újra felkeres Jézus, akikkel újra csodát tesz, akiket újra szeretetébe emel, és akiket újra követésére hív. És hiszem, hogy sokunk számára újra döntővé válhattak a feltámadott Úr szavai.

Dr. Tóth Károly

Bábfesztivál

Április 22-én az evangélikus országos bábvesztiválon gyülekezetünk bábcsoportja is részt vett. A Csak a csoda című előadás dramatizált elemekkel mutatott rá, hogy miként Mózes is számos nehézséggel

küzdött, mégis az Úr iránymutatását követte, ugyanúgy nekünk is lehetőségünk van arra, hogy felismerjük: „...nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

Az egyházfenntartói járulékról

Gyülekezetünk működését a gyülekezeti tagok befizetései biztosítják. Az egyházfenntartói járulékunk gyülekezetünkben nincs kötelező összege, presbitériumunk ajánlása, hogy aktív keresők havi 2000 forinttal járuljanak hozzá költségeinkhez. Természetesen ettől eltérő mértékű támogatást is köszönettel fogadunk.

2024 tavaszán tisztújítást tartunk gyülekezetünkben, presbitériumot és tisztségviselőket választunk. Annak lesz szavazati joga, és az lesz választható, aki 2023-ban fizet egyházfenntartói járulékot. Kérjük, aki az idén eddig nem tette, egy általa meghatározott

összeggel vagy akár rendszeres átutalással, „egyházfenntartói járulék” megjelöléssel járuljon hozzá egyházközségünk működéséhez.

Ezt befizethetik pénztárunkban (hétfőtől csütörtökig 8 és 12 óra között), online bankkártyás fizetéssel a perselypenz.lutheran.hu oldalon, átutalhatják bankszámlánkra (száma: 11737083-20006895-00000000), feladhatják a templomban és a lelkész hivatalban elérhető csekken.

Köszönjük a támogatást!

az egyházközség elnöksége

Európai protestáns muzeológusok találkozója Sopronban

A Soproni Evangélikus Gyűjtemény adott otthont az európai protestáns muzeológusok harmincötödik vándorgyűlésének április 27. és május 2. között.

A párizsi székhelyű Francia Protestáns Egyház-történeti Társaság és a Francia Protestáns Egyház immár harmincöt éve szervez találkozókat a hugenották által létrehozott gyűjtemények, múzeumok, emlékhelyek részére. 2020-ban Sopronban lett volna a találkozó, de a Covid közbeszólt, és a rendezés a következő két évben sem volt lehetséges. Idén azonban már semmi sem állhatta útját, hogy a Soproni Evangélikus Gyűjtemények adjon helyszínt április 27. és május 2. között a nemzetközi találkozónak. Nagy örömünkre

szolgált, hogy több mint negyvenen jelezték részvételi szándékukat, elsősorban Franciaországból, de többen jöttek Németországból, Svájcban, Ausztriából és Csehországból is.

A programban püspöki köszöntő, a magyarországi evangélikusság és gyülekezetünk történetét, valamint hazai és európai templomépítészeti érdekességeket bemutató előadások, gyűjteményeink, soproni nevezetességek és templomunk bemutatása, orgonakonzert, borkóstoló, nemeskéri, pápai, fertődi, ruszti, sárvári és kőszegi kirándulás és német-francia nyelvű istentisztelet is helyet kapott.

Dr. Krisch András

Új német lelkész gyülekezetünkben

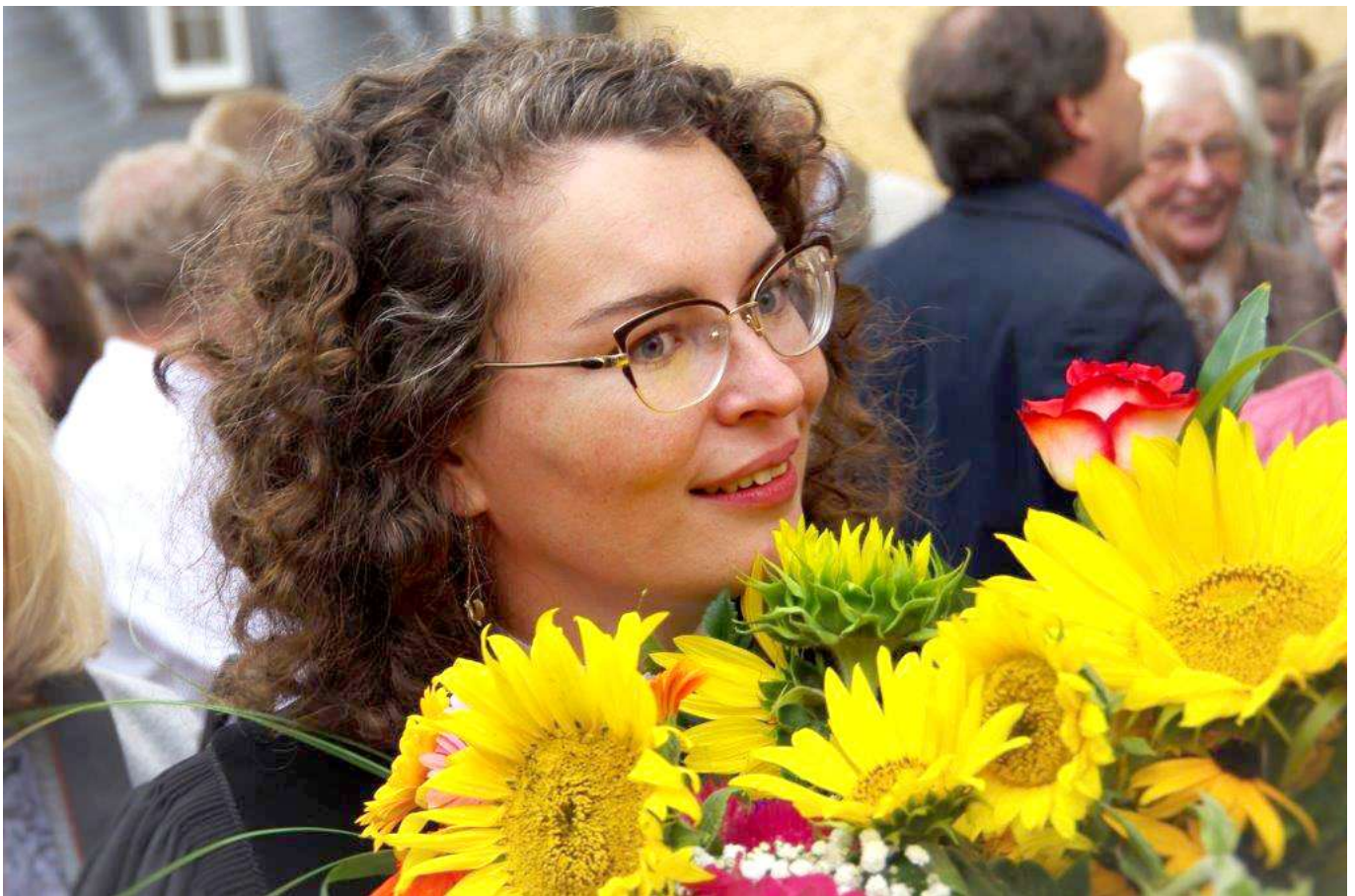
Az új német lelkész gyülekezetünkben 2023. november 1-jétől: Rebekka Pöhlmann. Holger Manke soproni lelkészi szolgálata nyáron véget ér. Utódául Jessica Rebekka Pöhlmann (*1987) lelkésznőt küldi a Bajorországi Evangélikus Egyház. A lelkésznő korábban fontos tapasztalatokat szerzett a nemzetközi ökumenikus együttműködésben magyarországi tanulmányútjai és a New York-i ENSZ-ben végzett szolgálata során, az elmúlt években pedig a ludwigsstadti gyülekezet (Oberfranken) lelkésze volt. Nagy öröm, hogy folytatható gyülekezetünkben a német lelkészi szolgálat, Rebekka Pöhlmann személyének pedig különösen is örülünk. Isten áldása legyen a lelkésznő szolgálatán!

Deutsche Seiten

Es ist gut, offen auf eine neue Situation zuzugehen

Im Gespräch mit Pfarrerin Rebekka Pöhlmann

Im November wird Rebekka Pöhlmann die deutsche Pfarrstelle in Sopron antreten. Sie kehrt damit in jenes Land zurück, in dem sie bereits Diakonie- und Studienerfahrung gesammelt hat. Mehr noch: Sie kommt zurück in die Kirche, in der sie ihre erste Predigt gehalten hat. Doch sie hat manches mehr von der Welt gesehen: Sie studierte in Jerusalem, arbeitete bei den Vereinten Nationen in New York und wurde danach Landpfarrerin in Oberfranken. Welche Eindrücke und Gedanken sie von einigen ihrer bisherigen Stationen mitgenommen hat und wie sie ihrem Dienst in Sopron entgegen sieht, berichtet sie in unserem Gespräch.

Zunächst: Gratulation, dass du die deutsche Pfarrerin in Sopron/Ödenburg wirst. Die Gemeinde freut sich. Freust du dich auch?

Natürlich freue ich mich! Für mich ist es eine Ehre, dass ich angefragt worden bin und auch für kompetent gehalten wurde, denn es passiert ja nicht jeden Tag, dass man einen Anruf bekommt: „Frau Pöhlmann, könnten Sie sich vorstellen nach Sopron zu gehen?“ Das ist nicht selbstverständlich, und es ist ja auch eine besondere Stelle. Und natürlich freue ich mich darauf, die Gemeinde, die verschiedenen Grup-

pen und Kreise kennenzulernen und auch viel zu lernen und viel zu erfahren von den Menschen vor Ort. Dabei freue ich mich besonders, mich mit den Menschen in Sopron gemeinsam auf den Weg machen zu dürfen. Also auch gemeinsam zu fragen: Wohin soll es gehen? Wohin wollen wir? – Und das natürlich auch im kollegialen Miteinander mit den ungarischen Pfarrern und dem ungarischen Gemeindeteil.

Wenn du davon sprichst, dass du dich darauf freust, die Gemeinde kennenzulernen, dann denke ich daran, dass dir zwar das Kennenlernen bevorsteht, es aber dennoch

keine Erstbegegnung sein wird. Es ist ja ein besonders interessantes Detail deiner Biografie, dass du ausgerechnet in Sopron die allererste Predigt deines Lebens gehalten hast.

Dazu muss ich sagen: Ich bin ja kein Ungarn-Neuling. Ich habe schon Ungarn-Erfahrungen: 2008/09 war ich in Budapest und habe mein Diakonisches Jahr im Ausland bei der Obdachlosenmission der reformierten Kirche absolviert. Dort habe ich mit obdachlosen Alkoholikern gearbeitet. Während dessen habe ich Ungarisch gelernt. Zwei Jahre später habe ich an der Theologie in Budapest studiert. In diesem Rahmen gab es die Möglichkeit zur Supplikation. Ich fand es damals sehr schön, dass die Uni sich so viel Mühe gegeben hat und extra für mich einen deutschen Gottesdienst gesucht und gefunden hat. Und so kam ich damals nach Sopron und habe meine erste Predigt gehalten.

Ich weiß noch, dass ich unglaublich aufgeregt war und dass mir die Kanzel so unglaublich hoch und so unglaublich golden vorkam. Dein Vorgänger, der mich damals empfangen hatte, war aber total nett und hat mich bestärkt. Er war ein ganz Ruhiger und sagte: „Es ist alles okay!“ Also, es war einfach eine total gute Erfahrung. Und auch die Gemeindeglieder waren total nett. Ich habe sehr viel Wertschätzung von der Gemeinde erfahren dürfen.

Was hat eigentlich die Initialzündung gegeben, überhaupt nach Ungarn zu kommen – und was waren deine Eindrücke von Land und Leuten?

Ich hatte zuvor keinerlei Ungarnbezug. Ich war nie in Ungarn, und ich kannte auch niemanden, der schon mal in Ungarn gewesen ist. Ausschlaggebend war lustigerweise ein Nebensatz meines Opas, mit dem ich mich darüber unterhalten habe, dass ich nach dem Abitur ins Ausland gehen möchte. Er meinte dann – ganz landwirtschaftlich orientiert: „Geh doch nach Ungarn, die haben einen guten Boden und gutes Gemüse!“ Das wurde zum Running Gag in unserer Familie, und ich dachte mir: Warum eigentlich nicht? Ich hatte keine Vorstellung von Land und Leuten und auch nicht von der Sprache. Ich lernte dann eine nette Ungarin kennen, bei der ich zwei-, dreimal Sprachkurs hatte, was aber eher daraus bestand, dass wir uns über das Land unterhalten haben und ich mich so ein bisschen auf Ungarn vorbereitet habe.

Und dann war ich in Ungarn und habe mich einfach überraschen lassen. Ich habe viel Gastfreundschaft, Offenheit und Interesse an Menschen erlebt. Und es war für mich eine ganz prägende Zeit: Die Un-

garn sind ja auch aufgrund ihrer Geschichte ein so vielfältiges Volk mit so vielfältigen Interessen und Andockmöglichkeiten. Einerseits speziell, was zum Beispiel die Sprache und manche kulturelle Eigenart betrifft – aber immer auch verbunden mit den Nachbarn aufgrund der Lage zwischen Nord und Süd und zwischen Ost und West.

Ungarn ist ja nicht deine einzige Auslandserfahrung. Du bist ja nicht die ganze Zeit zuhause gesessen und dann einmal in die große weite Welt hinausgezogen und dann ausgerechnet in Ungarn gelandet, sondern du warst zum Beispiel in New York. Was erfährt eine junge Pfarrerin aus Deutschland im „Spezialvikariat für den Weltfrieden“ bei den Vereinten Nationen in New York?

Das war eine ganz tolle Möglichkeit, die – ähnlich wie Ungarn – einfach auftauchte und zu der ich Ja gesagt habe. Die Wege des Herrn sind unergründlich. Genauso wenig, wie ich gedacht hätte, dass ich mal in Ungarn meine erste Predigt halten würde, hätte ich auch nie gedacht, dass ich mal in New York leben werde. Es ist toll, was das Leben so mit einem macht und wie viele Möglichkeiten das Leben bietet – und mir hat es das Geschenk gemacht, dass ich in New York sein durfte und dass ich für den Lutherischen Weltbund beziehungsweise für die Evangelisch-Lutherische Kirche in Nordamerika arbeiten und beide – gemeinsam mit meinen Kolleginnen – bei den Vereinten Nationen vertreten durfte. Das wirkt jetzt vielleicht erstmal nicht wie eine klassische Aufgabe einer Pfarrerin, aber es macht natürlich Sinn, dass wir als theologische Personen ein Interesse am Frieden haben und uns dafür einsetzen, weil wir ja als Christinnen und Christen wissen, dass auf Erden keine Gerechtigkeit herrscht und wir gleichzeitig dazu aufgerufen sind dafür einzustehen.

Wenn ich sehe, dass ich das Privileg habe, bestimmte Dinge zu genießen, ist das nicht mein Verdienst, sondern es liegt daran, dass ich in eine Familie hineingeboren wurde, die zwar nicht viel Geld hatte, aber die ein Interesse daran hatte, dass ich eine ordentliche Ausbildung bekomme und dass ich studieren kann. Und ich weiß gerade als Frau, dass es so viele Mädchen und Frauen auf der Welt gibt, die solche Möglichkeiten nicht haben. Ebenso weiß ich, dass ich unter den Geistlichen als Frau im weltweiten Kontext in der absoluten Minderheit bin. Das sind Überlegungen, die einem erst dann richtig bewusst werden, wenn man in einem Kontext ist, in dem man wirklich die Ungerechtigkeit der Welt spürt.

Unser Büro in New York war immer offen und wir haben uns ganz bewusst für die Interessen unse-

rer Partnerkirchen aus der ganzen Welt eingesetzt. Da kamen zum Beispiel Fragen auf wie: „Was kann ich dafür tun, dass Gewalt aufhört?“ Und dann geht die Tür auf und Leymah Gbowee aus Liberia steht vor dir, die mit dem Friedensnobelpreis ausgezeichnet worden ist und die mit ihren Kolleginnen vor Ort in den Kirchen und in den Moscheen den Friedensprozess angeregt hat. Mit ihr darüber nachzudenken, wie man auch in anderen Ländern gerade durch solche Bewegungen in den Kirchengemeinden vor Ort für den Frieden einstehen kann, dann ist das ein Privileg. Und dieses Privileg kann man nutzen und sagen: Ich möchte Menschen eine Stimme geben und näher hinschauen: Was gibt es für Überlegungen in den Gemeinden? Was gibt es für Bewegungen und Projekte?

Mir steht eine Kollegin sinnbildlich vor Augen, die in Ruanda eine Gemeinde leitet und die gesehen hat, wie schlecht es den Witwen in der Gemeinde geht. Sie sagte: „Wir kaufen aus Gemeindemitteln Land und verpachten es für lau an Witwen, damit sie dadurch ihren Lebensunterhalt bestreiten können.“

Es ist toll, einen solchen Einblick zu haben, zugleich aber auch fragen zu können: Was macht das mit mir, wenn ich weiß, dass es Menschen auf der Welt nicht leicht haben? Wo fordert mich das als Christin? Das hat mich geprägt.

Hast du bei den Vereinten Nationen neben den Eindrücken, die du mitnehmen konntest, auch ein Gefühl von Einflussmöglichkeit gespürt? Können die Kirchen wirklich Einfluss nehmen? Oder ist es manchmal eher eine Situation der Ohnmacht, dass manche gelingenden Projekte doch wenig erscheinen gegen all das, was nicht gut ist?

Die Situation bei den Vereinten Nationen macht einen sehr demütig. Und man spürt diese Ohnmacht. Du bist plötzlich an einem Ort, an dem so vieles zusammenläuft und wo du von so viel Schrecklichem hörst, dass du Orte brauchst, an denen du das alles verkraften kannst. Denn das zu verdauen ist unmöglich. Gleichzeitig war die Erfahrung, mit den anderen christlichen Gemeinschaften und Institutionen zusammenzukommen und zu sagen, im Gebet legen wir all das vor Gott und wir versuchen als Kirchen eine gemeinsame Sprache zu sprechen und versuchen uns gemeinsam einzusetzen. Die Kirchen sind eben doch Institutionen, die Vertrauen genießen und die weltweit aufgestellt sind. Wir sind weltweit präsent – das heißt: Wir sind nicht nur die Gemeinde in Sopron oder die Gemeinde in Ludwigsstadt. Gerade der Horizont, dass wir weltweit verbunden sind, gibt uns die Möglichkeit zu fragen: Wo können wir uns einsetzen?

zen? Dahinter stehen ja unheimlich viele Menschen und Gemeinden, die für etwas einstehen. In aller Ohnmacht gibt es auch die Gemeinschaft, die einen trägt, konkret: die Menschen vor Ort, mit denen man gemeinsam betet. Wir haben jeden Donnerstagmorgen Gottesdienst gehalten, und das war uns allen wichtig: Wir brauchen Räume, um in aller Demut die Dinge vor Gott zu bringen und um Kraft zu schöpfen, denn ohne das geht's nicht.

Ich wage noch einen geographischen Sprung: Du hast auch mal in Jerusalem gelebt.

Genau. Ich habe am Kloster Dormitio ein ökumenisches Studienjahr absolviert. Der Vorteil der Dormitio ist, dass die besten Professorinnen und Professoren aller christlichen Fakultäten – nicht nur evangelisch, sondern auch katholisch, orthodox und reformiert – an die Dormitio eingeflogen werden und man sie dann in Blockseminaren hören darf. Das ist toll! Wissenschaft so zu erleben und mit diesen Menschen zu diskutieren, ist großartig. Ich lebte in der Jerusalemer Altstadt und ging jeden Sonntag zu einer anderen Denomination in den Gottesdienst – mal zu den Schottisch-Reformierten, mal zu den Armeniern, mal zur Assyrischen Kirche des Ostens. Und ich konnte liturgisch sehr geprägte Feiertage erleben – zum Beispiel am Gründonnerstag erst bei den Griechisch-Orthodoxen, dann bei den Katholiken und dann bei den Evangelischen – und so eine dichte gottesdienstliche Zeit begehen. Das war sehr intensiv und hat mich auch spirituell geprägt. Ich finde es wichtig, Orte des Stillwerdens zu haben. Ich bin gerne zu Exerzitien im Kloster. Als sehr aktiver Menschen, ist es für mich persönlich sehr wichtig, mir Zeiten der Stille vor Gott zu nehmen und bewusst auf ihn zu hören. Es ist nicht immer einfach, sich Zeit dafür zu nehmen, aber es ist Teil meiner Spiritualität.

Mit den geschilderten Erfahrungen – und gewiss noch manchem mehr – im Gepäck kamst du dann nach Ludwigsstadt. Wenn man das pulsierende Leben in Jerusalem erlebt hat und Erfahrungen bei den Vereinten Nationen in New York sammeln durfte, dann könnte man denken, dass eine Gemeinde in einem kleineren Ort mit ländlicher Prägung womöglich sehr ruhig ist.

Ich habe mich bewusst dafür entschieden, von New York nach Oberfranken in eine kleine Gemeinde zu gehen. Ich wollte in keine große Stadt, ich wollte in kein Funktionspfarramt, ich wollte auf keine Sonderstelle. Ich wollte gerne auf eine „normale“ Pfarrstelle gehen, weil ich das gerne erleben wollte. Und: Ich bin gerne Landpfarrerin. Ich mag es, mit den Leuten ins Gespräch zu kommen, in den Kneipen zu sitzen, mit den Menschen dort zu sein, wo sie sind, und Kirche dort zu repräsentieren, wo wir gebraucht werden, ganz klassisch, geschäftsführende Pfarrerin zu sein – mit allen Vor- und Nachteilen. Und es war eine gute Entscheidung. Klar, der Sprung von New York nach Ludwigsstadt war ein großer. Aber egal, wohin du kommst: Du musst dich erst einmal einleben: Wie ist die Infrastruktur? Wer ist für was zuständig? Oder wo kaufe ich meine Milch? – Und Ludwigsstadt ist eine diverse Gemeinde, und darauf hat mich New York extrem gut vorbereitet, weil ich in New York eine unglaublich breite religiöse Bandbreite erlebt habe und sie in Ludwigsstadt im Kleinen erlebe. Die Menschen sind ja nicht weniger divers, nur weil die Gemeinde kleiner ist, vielleicht braucht es nur einen offeneren Blick für sie.

Für mich ist es aber letztlich so, dass ich nicht weggehe, weil ich die Gemeinden vor Ort nicht mögen würde, sondern weil ich das Gefühl hatte, es ist jetzt für mich gut und ich kann gut weggehen. Wenn's am

schönsten ist, dann soll der Mensch sich aufmachen und aufhören, so heißt es ja! Und jetzt ist Sopron dran!

Am Anfang unseres Gesprächs sagtest du, dass du es als Ehre empfunden hast, für Sopron angefragt zu werden. Da kann ich, glaube ich, im Namen der Gemeinde entgegen: Sopron empfindet es auch als Ehre, dass du sagst: „Ich bin bereit, zu euch zu kommen! Ich mache mich auf den Weg! Ich freue mich darauf und ich will euch gern kennenlernen!“ Welche Gedanken und Wünsche hast du für die Zeit, die du in Sopron verbringen wirst?

Natürlich wünsche ich mir einfach, dass es gut wird. Was auch immer das heißen wird. Ich komme nicht mit festen Vorstellungen, was ich mit der Gemeinde genau erleben möchte oder wohin es gehen soll. Was ich im Leben bislang gelernt habe, ist, dass es immer gut ist, authentisch zu bleiben, sich selbst treu zu sein, aber zugleich offen auf eine neue Situation zuzugehen, offen zu sein für die Menschen, ihnen zuzuhören und gemeinsam zu schauen, wohin es gehen kann. Ich glaube, dafür braucht es Segen – und das Weitere wird kommen. Und zu welchen Ufern es uns als Gemeinde mit mir gemeinsam auch immer ziehen wird: Ich bin voll Vertrauen, dass es so werden wird, wie es werden soll.

Ich habe das sichere Gefühl, dass es gut werden wird. Ich wünsche dir viele schöne Momente. Ich wünsche dir das Gefühl, dass es eine gute und richtige Entscheidung war, die Anfrage nach Sopron anzunehmen. Und ich wünsche dir Gottes Segen und Geleit für deinen Dienstbeginn und im Weiteren für deinen Dienst in Sopron!

Danke schön!

Holger Manke

Morgenröte des neuen Lebens

„Und Jakob stand auf in der Nacht und nahm seine beiden Frauen und die beiden Mägde und seine elf Söhne und zog durch die Furt des Jabbok. Er nahm sie und führte sie durch den Fluss, sodass hinüberkam, was er hatte. Jakob aber blieb allein zurück. Da rang einer mit ihm, bis die Morgenröte anbrach. Und als er sah, dass er ihn nicht übermochte, rührte er an das Gelenk seiner Hüfte, und das Gelenk der Hüfte Jakobs wurde über dem Ringen mit ihm verrenkt. Und er sprach: Lass mich gehen, denn die Morgenröte bricht an. Aber Jakob antwortete: Ich lasse dich nicht, du segnest mich denn. Er sprach: Wie heißt du? Er antwortete: Jakob. Er sprach: Du sollst nicht mehr Jakob heißen, sondern Israel; denn du hast mit Gott und mit Menschen gekämpft und hast gewonnen. Und Jakob fragte ihn und sprach: Sage doch, wie heißt du? Er aber sprach: Warum fragst du, wie ich heiße? Und er segnete ihn daselbst. Und Jakob nannte die Stätte Pnuël: Denn ich habe Gott von Angesicht gesehen, und doch wurde mein Leben gerettet. Und als er an Pnuël vorüberkam, ging ihm die Sonne auf.“ (1. Mose 32, 23–32)

Wann endet die Nacht, und wann beginnt ein neuer Tag? Wann vergeht die Dunkelheit, und wann scheint wieder Licht? Wann endet die Vergangenheit, und wann beginnt die Zukunft? In der Welt und in unserem Leben. Doch wir könnten auch fragen: Was geschieht zwischen der Nacht und dem Morgen? Oder zwischen der Vergangenheit und der Zukunft? Es ist gut, an der Grenze innezuhalten. An der Grenze der Nacht und des Morgens, wenn man noch nicht weiß, was mit dem neuen Tag kommt. Man steht an der Schwelle zu einem neuen Tag und damit zu einer neuen Möglichkeit, aber man kann nicht sehen, was im Augenblick der Morgenröte liegt. Doch in diesen Momenten steht man vor dem Unbekannten und der Möglichkeit des Unerwarteten. So steht Jakob dort an dem Ufer des Jabboks.

Wir kennen seine Geschichte gut. Er hat die Segnung seines Vaters durch Betrug bekommen. Deshalb musste er fliehen, und er musste ein neues Leben beginnen. Er ist ein verfolgter Mann, der Erfolge hat, auch wenn er ungerecht ist, aber sein persönliches Leben ist eine Reihe von Misserfolgen. Er lebt inmitten von Spannungen mit seiner Familie, mit seinem Bruder und mit Gott, und er kämpft um den Segen, damit er die Fülle des Lebens erfahren kann. Doch nun ist er auf dem Rückweg zu seiner Familie, und er wird seinen Bruder treffen. Diese Situation erfüllt ihn mit Angst. Er versucht, sich vorzubereiten, strategische

Schritte zu unternehmen, damit er auf diese schwierige Begegnung möglichst gut vorbereitet ist. Aber der Angriff kommt genau dann, als er sich sicher fühlt. Er bereitet sich auf die schwierige Begegnung mit seinem Bruder vor, aber er begegnet zunächst jemanden anderem.

Wo ist Gott? Wo kann ich Gott in dieser Welt begegnen? Wie kann ich heute den Segen Gottes empfangen? – Das fragen viele Menschen, wenn sie die Probleme der modernen Welt sehen. Luther sagte, dass Gott ein verborgener Gott ist. Er versteckt sich hinter seinem Gegenteil. Der deutsche Theologe Eberhard Jüngel sagte, dass Gott das Geheimnis der Welt ist, und dass man eigentlich nicht über Gott reden dürfte, der Mensch müsste vielmehr den Mund halten, um Gott zu Wort kommen zu lassen. Ähnliches geschieht in unserem Predigttext. Mit dem kleinen Unterschied, dass sich Gott hier nicht zu Wort meldet, sondern zur Tat greift. Jakob ist in einem unerwarteten Moment und in einer ungewöhnlichen Form auf Gott getroffen, und diese Begegnung erweist sich ihm später als Hoffnung auf Veränderung. Es ist etwas Einzigartiges, etwas Neues, denn Jakob begegnete Gott nicht nur im Geist, sondern leibhaftig, auf körperliche Weise. Er hat sein ganzes Leben lang mit Gott im Geiste gekämpft, aber jetzt muss er körperlich mit Gott ringen.

Das ist eine neue Erkenntnis. Wenn man jemandem oder etwas nicht nur geistlich oder theoretisch begegnet, sondern so, dass Körper auf Körper trifft. Man kann auf viele verschiedene Arten über sich selbst sprechen, was er oder sie gut kann, welche Schwächen man hat, wovor man Angst hat, was man im Leben erreichen möchte. Aber durch das Treffen mit einer anderen Person lernt man sich selbst erst richtig kennen. Die öffnet den Raum für viele Geschichten über uns selbst. Wir können davon sprechen, woher wir kommen, wo wir sind und wohin wir aufbrechen möchten. Aber unsere wahre Geschichte spielt sich in unseren Beziehungen ab. Und das Höchste ist, was wir in diesen Geschichten tun können, uns gegenseitig anzuerkennen und zu akzeptieren. Ob als Partner oder als Gegner.

So ist es auch mit Gott. Gottes Wort wurde in der Geschichte der Menschheit immer wieder gehört, aber er selbst trat im Fleisch in die Geschichte ein und rang persönlich, im Fleisch, mit der Macht der Sünde. Im Johannesevangelium sagt der Apostel Thomas zum auferstandenen Jesus: „Wenn ich nicht in seinen Händen die Nägelmale sehe und lege meinen Finger in die Nägelmale und lege meine Hand in seine Seite, kann ich’s nicht glauben“ (Johannes 20, 25b). Auch Thomas wollte dem auferstandenen Jesus leibhaftig begegnen. Und auch wir wollen ihn leibhaftig erleben.

Dafür hat er uns das Sakrament des Abendmahls geschenkt, darum hat er uns seinen Leib und sein Blut als Brot und Wein gegeben, damit wir seine Güte leibhaftig erfahren können.

Aber wir befinden uns immer noch tief in der Nacht, als Jakob mit Gott rang. Dieser Kampf ist jedoch nicht mehr ein brüderlicher Kampf, sondern ein existenzieller Kampf ums Überleben und um den Segen. Die Verheißung des Segens war schon vorher da, aber die Erfüllung steht noch aus. Den Segen kann man nicht einfach durch Betrug gewinnen – ohne jeglichen Kampf. Aber im Kampf kommt für Jakob nicht nur der Segen, sondern er muss auch die Kraft des Segens ertragen und erleiden. Eine deutsche Dichterin, Nelly Sachs hat ein schönes Gedicht über diese Geschichte geschrieben:

„Und aus der dunklen Glut ward
Jakob angeschlagen
und so verrenkt; so war's am ersten
Abend eingezeichnet.
Was im Gebiß der Mitternacht geschah,
ist so mit schwarzem Rätselmoos verflochten –
es kehrt auch niemand heil
zu seinem Gott zurück –
Doch die entgleisten Sterne ruhen
aus im Anfangswort
und die verzogne Sehnsucht hinkt aus
ihrem Ort.“

Ja, an diesem schmerzhaften Wendepunkt wird etwas Neues geboren: Jakob bekommt einen neuen Namen. Das ist die Essenz des Segens. Es handelt sich dabei jedoch nicht nur um eine Namensänderung, sondern auch um eine neue Identität. Von der Dunkelheit zum Licht, denn wir sind noch in der Nacht.

Auch wir kennen diese Nächte in unserem Leben, deshalb ist diese Geschichte nicht nur die von Jakob, sondern auch die Geschichte unseres Lebens.

Nämlich dann, wenn wir in der Nacht mit unseren Sorgen allein gelassen werden. Das bedeutet nicht nur wach zu sein, sondern in einem angstvollen Zustand der Stille zu sein. In diesem Zustand bekommen unsere Fragen keine Antworten mehr, und unsere Probleme haben keine Lösungen mehr. Es ist unangenehm, so allein zu sein, weil wir in solchen Zeiten nur den Kampf erleben, weil wir allein vom Schatten umgeben sind. Von solchen Schatten, die einen ständig verfolgen. Die unerfüllten Möglichkeiten, die geheimen Wünsche, die quälenden Ängste, die lähmenden Zwänge, die Träume, die unerreichbar scheinen. Manchmal gibt es kein Entrinnen, man muss einfach kämpfen und man muss sich dem Ganzen stellen. Das ist die Nacht unserer Seele.

In diesen Situationen fragen wir: Wann endet die Nacht, und wann beginnt ein neuer Tag? Wann vergeht die Dunkelheit, und wann scheint wieder Licht? Wann endet die Vergangenheit, und wann beginnt die Zukunft in der Welt und in unserem Leben? Heute lautet die Antwort: Dann, wenn wir die Quelle des Segens erkennen. Dann, wenn wir klar sehen, mit wem und womit wir zu kämpfen haben. Dann werden wir die Morgenröte sehen und mit ihr die rettende und Gerechtigkeit spendende Kraft Gottes erleben. Die Morgenröte ist immer jung und unsterblich. Sie erscheint jeden Tag, jeden Morgen neu und birgt alle Möglichkeiten in sich. Sie ist ein Symbol der Hoffnung. Die Morgenröte ist auch der Zeitpunkt der Auferstehung Christi. Nun kommt also die Zeit des neuen Lebens, die Möglichkeit eines neuen Lebens. Jakob erkannte dies, als er sagte: „Ich lasse dich nicht, du segnest mich denn.“ (1. Mose 32, 27b). Genau dies könnte auch unser Gebet heute sein.

Csaba Angyal-Cseke

Weggeworfen

Ich schicke gleich zwei Geständnisse vorweg. Ich bin kein fleißiges Mitglied der Wegwerfgesellschaft, ich kann mich schwer von Sachen trennen. Außerdem bin ich ein Einkaufsmuffel.

Ich machte schon mehrfach die Erfahrung, dass ich etwas weggeworfen hatte und das bald darauf be-reute, weil ich gerade das benötigt hätte, sei es ein gusseiserner Schlüssel, der vielleicht zu einem Kirchenbankfach gepasst hätte oder Messingbeschlag zu einem alten Schrank. So sammelt sich schon manches zusammen.

Meine Einkaufsunlust erstreckt sich auf die Mehrheit der Geschäfte und Läden oder Supermärkte,

aber nicht auf Trödel- und Flohmarkt, Bauernmarkt – und Buchläden. Im letzteren muss ich mich schon mä-ßigen und mich mit eiserner Disziplin zurückhalten. Ich finde Bücher jedoch überall, sie kommen mir so-zusagen entgegen.

Sonntag, gegen 8 Uhr in der Früh führt mich mein Weg zur Bushaltestelle durch ein kleines Wohn-viertel, mit Bäumen, Büschen, einem kleinen selbst-ernannten Korbballpark zwischen den Häusern. Kein Müll auf der grasbewachsenen Erde oder neben den Müllcontainern. Die hiesigen Bewohner passen schon sehr auf ihre Umgebung auf. Wenn sie etwas nicht mehr brauchen, packen sie es so ein, dass man sieht,

was drinnen ist. Es wird auf den säulenförmigen Papiercontainer gelegt: mal ein Paar Schuhe, mal eine Schultertasche, Glasschüsselchen, alte Bauernkrüge aus Ton, Bücher. Da muss ich also vorbeigehen und es kann mir gar nicht entgehen, was auf oder in dem Container ist.

Es war am Palmsonntag, da erblickte ich Bücher *im* Container – nicht darauf wohlgemerkt. Bücher ziehen mich ja magisch an, egal, wo ich sie zu Gesicht bekomme. Je sonderbarer der Ort, desto stärker die Anziehungskraft. So musste ich auch diese inspizieren. Zum Glück wird in dieser Gegend kein Pizzakarton oder ähnlich Unappetitliches da hineingepackt. Ich fand ein bemerkenswertes Sortiment von etwa fünfzehn Büchern, alle in ungarischer Sprache: eine Novelle von Gogol, ein Vogelbestimmungsbuch von Egon Schmidt, sämtliche Gedichte von Ady, Gedichte von Villon mit vielen markierten Zeilen, ein Bestimmungsbuch für Heilkräuter und noch etliches mehr, die meisten in tadellosem Zustand.

Fragen über Fragen schwirren mir durch den Kopf: Warum werden diese Bände nicht in ein Antiquariat gebracht? Oder in eine Schule? Warum wurden sie nicht in einer Plastiktüte *auf* den Container gelegt? Warum trennte man sich von Büchern, die man mehrmals in die Hand genommen hatte, um mal ein Gedicht zu lesen, mal einen Vogel oder eine Pflanze zu bestimmen? Wer mag die Person sein, die sich nicht überlegt, dass Bücher auch verschenkt oder sogar im Zug, im Bus „liegen gelassen“ werden können? Wurde man ihrer einfach nur überdrüssig? Staubfänger? Hat man sie eventuell doppelt und dreifach? Wurden sie einem vererbt? Oder brauchte man den Platz für neue auf dem Bücherregal? Musste das Regal gegebenenfalls einem Heimkino weichen? Sind sie schlicht und einfach unnütz geworden, sozusagen Störfaktoren, die man am besten auf dem einfachsten Weg loswerden kann? Weg mit ihnen, hinein in den Müllcontainer! Der direkte Weg: die Entsorgung. Auch im Falle einer 2001 erschienenen Károli-Bibel.

Erzsébet Ghiczy

Mein Bibelwort

Teil 44

„Es wird nicht dunkel bleiben über denen, die in Angst sind.“

Jesaja 8, 23

Mir gefällt an diesem Bibelwort, dass es demjenigen, der Angst hat und dem es deswegen schlecht geht, verspricht, dass es nicht immer so schlecht bleiben wird, sondern es wird irgendwann wieder eine gute Zeit kommen.

Ich selbst hatte schon öfters Angst oder fühlte mich traurig: Es gab eine Zeit, in der ich nicht so gute Noten in der Schule hatte, aber jetzt geht es mir schon besser, denn es ist nicht mehr so dunkel. Meine schulischen Leistungen sind auch deshalb wichtig, weil von ihnen auch abhängt, wie sehr ich mich dem Tanz widmen kann. Ich habe mit meiner Tanzgruppe kürzlich zum zweiten Mal die Weltmeisterschaft gewonnen und der Tanz ist mir sehr, sehr wichtig.

Doch der Tanz ist auch ein Bereich, in dem ich neben Aufgeregtsein auch schon gewisse Ängste er-

lebt habe: Ich erinnere mich an einen Auftritt, bei dem die Bühne aus mehreren Tischen bestand. Da war die bange Frage: Wird wirklich alles gut gehen, ohne dass uns etwas passiert? Und vor meinem ersten großen Wettbewerb war die Frage: Was ist, wenn es nicht so klappt, wie wir uns das vorgenommen haben?

Wenn ich etwas weiter zurückdenke, dann kommt mir die Zeit in Erinnerung, als ich von Sopron an eine Schule in Mattersburg wechselte. Das war schon ein großer Schritt und ich hatte schon ein bisschen Angst: Ich ging doch in ein anderes Land mit einer anderen Unterrichtssprache. Fast niemand kann dort Ungarisch. Wie werde ich dort empfangen? Ein ungarisches Mädchen war an meiner Seite, das schon den Kindergarten in Österreich besucht hatte und viel besser Deutsch sprach als ich. Doch auch die anderen waren nett zu mir und haben mir viel geholfen. Als ich sah, dass es Menschen gibt, die für mich da sind, begann ich zu spüren, dass es trotz aller Ängste doch gut werden wird. Ich hatte sogar das Gefühl, dass ich mir ganz umsonst Sorgen gemacht habe.

Eine ganz ähnliche Erfahrung habe ich vor zwei Jahren gemacht, als ich den Tanzclub wechselte. Zuerst wollte ich gar nicht dorthin gehen, doch dann waren alle sofort ganz lieb und haben sich gefreut, dass ich zu ihnen hinzustoße.

Wenn ich in irgendeine Situation komme, die mir Angst macht, sind mir meine Freundinnen eine große Hilfe. Sie sagen mir, dass alles okay sein wird und dass ich keine Angst haben muss, weil ich es schaffen werde. Sie helfen mir, wenn ich Hilfe brauche. Was mir auch hilft, ist die Erfahrung, dass ich schon Situationen bewältigt habe, die mich beängstigt haben.

Hanna Nemes

„Aber auf dein Wort hin will ich die Netze auswerfen.“

Lukas 5, 5

Vor fünf Jahren war dieses Bibelwort das Leitmotiv des „Szélrózsa“-Jugendtreffens der Evangelischen-Lutherischen Kirche in Ungarn. Dieses Treffen fand in Bük statt, ich war dabei – und dieses Bibelwort begegnete mir über die Tage des Jugendtreffens hinweg

immer wieder und hat sich mir eingeprägt. Mehr als das: Es hat mich berührt. Dieses Treffen in Bük liegt schon fünf Jahre zurück. Es war das zweite oder dritte Mal, dass ich an der „Szélrózsa“ teilgenommen habe – und doch habe ich besondere Erinnerungen an diese Tage:

an die Menschen, mit denen ich diese Tage erlebt habe, an die Veranstaltungen, an die Konzerte und überhaupt an die Stimmung dieses Treffens. Ich würde sagen, für mich persönlich war das bisher das beste „Szélrózsa“-Treffen.

Das Bibelwort „Aber auf dein Wort hin will ich die Netze auswerfen“ habe ich seit der „Szélrózsa“ im Sommer 2018 irgendwie immer bei mir.

Das Bibelwort stammt aus der Geschichte, die berichtet, dass Jesus am See Genezareth predigte. Dort begegnete er unter anderem Simon Petrus, der dort Fischer war und die ganze Nacht über nichts gefangen hat. Jesus hatte ihn gebeten, etwas weiter auf den See hinauszufahren und die Netze auszuwerfen. Simon Petrus glaubte vielleicht nicht wirklich daran, dass ihm nach dem erfolglosen Versuch nun plötzlich ein erfolgreicher Fischfang bevorsteht, fasste dann aber Vertrauen, als er Jesus sagte: „Aber auf dein Wort hin will ich die Netze auswerfen.“

Auch wenn etwas aussichtslos erscheint, kann man aus Gottes Wort doch Vertrauen schöpfen und dann sogar – wie bei Simon Petrus – mit einem reichen Fang gesegnet werden.

Es gibt im Leben Situationen, die scheinen, als müsste man von einem bevorstehenden Misserfolg ausgehen. Ich denke zum Beispiel daran, dass ich bei der Aufnahme an meine neue Schule manchmal das Gefühl hatte, dass mir das nicht gelingen könnte. Und dann wendet sich das Blatt, man fasst Mut und Vertrauen – und auf einmal erwacht das Gefühl, dass es vielleicht doch gar nicht so aussichtslos ist. Und letztlich wurde ich aufgenommen!

Oder ich denke daran, dass ich irgendwann zum ersten Mal in einem Gottesdienst vorgelesen habe. Ganz ruhig war ich vor meiner ersten Mitwirkung in einem

Gottesdienst nicht, denn immerhin hat man ja, wenn man vor vielen Menschen in ein Mikrofon spricht, auch die Möglichkeit, dass es einem irgendwie misslingt. Ich las erstmals auf Ungarisch – und letztlich ging alles gut. Im Nachhinein dachte ich: Etwas auf Ungarisch vorlesen – das ist gar nicht schwer. Diese Chance auf Misslingen spürte ich aber kurz danach noch etwas deutlicher, ehe ich zum ersten Mal auf Deutsch vorlesen durfte. Es ist doch ein Unterschied, wenn man etwas in einer anderen Sprache vorliest, die die allermeisten Anwesenden viel besser beherrschen als man selbst. Aber siehe da: Es ist doch gut gegangen, hat mir Freude gemacht und inzwischen wirke ich in beinahe jedem deutschen Gottesdienst mit.

Wenn ich zurückdenke: Was hat mir den Mut gegeben, etwas auszuprobieren, wovon ich gar nicht sicher war, ob es mir gelingen würde? Vielleicht half mir dabei manche frühere Erfahrung, dass Dinge doch auch oft einfach gut ausgehen und man sich manchmal umsonst Sorgen macht. Oder vielleicht stand hinter all dem das Gefühl davon, dass auch Gottes Wort mich erreicht hat und ich intuitiv auf sein Wort hin aufgebrochen bin und neue Herausforderungen angenommen habe? Auf jeden Fall denke ich, dass ich reich belohnt wurde, denn ich kann viel Freude und Selbstsicherheit auch aus den Lesungen im Gottesdienst schöpfen. Ich habe auch einen „reichen Fang“ machen dürfen.

Ein anderes Beispiel: Letztes Jahr war ich zum ersten Mal für zweieinhalb Wochen auf der Kantorenausbildung in Fót. Mir gingen verschiedene Bedenken durch den Kopf: Wird es gut sein? Werde ich mich wohlfühlen? Wie wird die Gemeinschaft sein? Und das alles über eine so lange Zeit? Viele Fragen, die mich davon hätten abbringen können, mich auf das Abenteuer Fót einzulassen. Aber mich erreichte die Ermutigung anderer Menschen: „Fahr da ganz ruhig hin! Du wirst sehen, es wird dir gefallen!“ Und letztlich habe ich mich – auch trotz weniger Momente, in denen es mir nicht so gut ging – so wohlgefühlt, dass ich gar nicht daran denken wollte, wieder nach Hause zu fahren. Wann immer es aufkam, dass diese zweieinhalb Wochen bald zu Ende gehen, fand ich das so schade, denn ich wäre gern noch viel länger geblieben.

Wenn ich an dieses Bibelwort denke, dann denke ich aber auch an Situationen, die mir irgendwann bevorstehen werden. Ich werde sicherlich noch etliche Momente erleben, in denen ich nicht weiß, ob ich Vertrauen zu einer neuen, aber vielleicht etwas aussichtslosen Situation haben darf oder ob ich eine Herausforderung annehmen möchte. Ich möchte dann versuchen, Gottes Wort an mich zu hören und ihm zu folgen.

Lilla Vajda

Ich bin nicht der Mensch, den du brauchst, Gott!

„Und des HERRN Wort geschah zu mir: Ich kannte dich, ehe ich dich im Mutterleibe bereitete, und sonderte dich aus, ehe du von der Mutter geboren wurdest, und bestellte dich zum Propheten für die Völker. Ich aber sprach: Ach, Herr HERR, ich taue nicht zu predigen; denn ich bin zu jung. Der HERR sprach aber zu mir: Sage nicht: »Ich bin zu jung«, sondern du sollst gehen, wohin ich dich sende, und predigen alles, was ich dir gebiete. Fürchte dich nicht vor ihnen; denn ich bin bei dir und will dich erretten, spricht der HERR. Und der HERR streckte seine Hand aus und rührte meinen Mund an und sprach zu mir: Siehe, ich lege meine Worte in deinen Mund. Siehe, ich setze dich heute über Völker und Königreiche, dass du ausreißen und einreißen, zerstören und verderben sollst und bauen und pflanzen.“ (Jeremia 1, 4–10)

Die Berufung des Propheten Jeremia hat mir immer schon gefallen. Jeremia hört die Stimme Gottes. Er ist angesprochen. Und er bekommt eine Aufgabe. Er soll Gottes Wort weitersagen, predigen. Er wehrt sich dagegen, hat aber keine Chance. Nicht Jeremia sucht die Aufgabe für sich aus, sondern die Aufgabe findet durch Gott ihren Weg zu Jeremia und macht ihn zum Propheten.

Nicht wir suchen die Aufgabe oder den Beruf aus, sondern die Aufgabe und der Beruf wählen uns aus. Einen Beruf können wir alle haben. Aber können wir auch alle eine Berufung haben? Warum nicht?

Obwohl hier konkret Jeremia berufen wird, fühlt sich auch der Leser nicht ausgeschlossen. Und das ist großartig an dieser Geschichte. Auch wir heutigen Leser und Hörer der Berufung Jeremias können uns miteinbeziehen lassen und den Text als eigene Berufungsgeschichte verstehen.

„Ich bin zu jung.“ Vielleicht verkörpert diese Entgegnung Jeremias alle Widerstandsversuche, die man mit voller Kraft gegen Gottes Berufung zeigt. Der Mensch geht in Deckung. Er sieht, hört, weiß lieber nichts, wenn Gott ruft und Aufgaben gibt.

„Ich bin zu jung.“ Das kann heißen: Ich bin nicht bereit. Ich bin nicht geeignet. Ich kann und will nicht tun, was von mir erwünscht ist.

„Ich bin zu jung.“ Das kann heißen: Ich bin unerfahren, unsicher, unentschieden.

„Ich bin zu jung.“ Das kann heißen: Meine Kraft reicht nicht aus. Ich bin winzig. Ich bin schutzlos. Mir fehlt alles. Ich bin nicht der Mensch, den du brauchst, Gott! Ich bin zu jung.

„Der HERR sprach aber zu mir: Sage nicht: »Ich bin zu jung«, sondern du sollst gehen, wohin ich dich sende, und predigen alles, was ich dir gebiete.“ – Einst wäre ich beinahe Restauratorin geworden. Aber es kam doch anders. Ich landete auf der Kanzel. Ich war – sozusagen – von Gott besiegt. Oder ich könnte ähn-

lich formulieren, wie es ein paar Kapitel später bei Jeremia zu lesen ist: „HERR, du hast mich überredet und ich habe mich überreden lassen. Du bist mir zu stark gewesen und hast gewonnen.“

Dass Gott uns große Aufgaben gibt und uns vor Herausforderungen stellt, davon können wir, denke ich, alle berichten. Dass wir nicht immer sofort mit größter Begeisterung schwere Aufgaben und große Herausforderungen annehmen, ist zutiefst menschlich – und darin kommt uns auch eine so beeindruckende Gestalt wie Jeremia sehr nah.

Und doch könnte manch einer denken: Eigentlich betrifft mich dieser Bibeltext wenig, da ich ja nicht dazu ausgewählt wurde, auf die Kanzel zu gehen und zu predigen.

Und doch glaube ich, dass Gott uns auch heute mit diesen Worten zu keiner geringeren Aufgabe ermutigt, als dass wir alle – jeweils in unserem Umfeld – das Wort Gottes weitergeben und seinen Willen leben.

Dass wir sicherlich auch manches, was nicht gut ist, was uns und den Mitmenschen nicht nützt, einreißen, aber dass wir vor allem auch bauen und pflanzen – dass wir also den Boden bereiten für ein gutes, fruchtbares Miteinander.

Wenn es zum Beispiel nächstes Jahr – in Ungarn wie in Bayern – Kirchenvorstandswahlen gibt, mag vielleicht auch manch ein Kandidat denken: „Ich bin zu jung, zu unerfahren, nicht geeignet.“

Und doch ist es allen ans Herz gelegt: Gebt Gottes Wort weiter! Überdenkt manches, was vielleicht weniger gut ist, und baut und pflanzt! Und spürt in dieser Aufgabe und in diesen Herausforderungen auch Freude – auch die Gewissheit, dass wir diesen Weg nicht alleine gehen. Denn was Gott dem Jeremia versprochen und zugesagt hat, das gilt auch uns: „Fürchte dich nicht! Denn ich bin bei dir!“

Eszter Manke-Lackner

Engedjétek hozzám jönni...

Pünkösd

Elérkezett **pünkösd** ünnepe, **ötven** nappal húsvét után. Ez a nap a zsidók aratási hálaadási ünnepe. Sokan érkeztek **Jeruzsálembe**, hogy megköszönjék Istennek a termést. **Jézus tanítványai** együtt ünnepetek, amikor egyszer csak **szélzúgás** töltötte be a házat és **lángnyelvek** szálltak le rájuk. Kimentek a tömeghez az utcára, ahol különféle **nyelveken** szóltak, de mégis mindenki értette őket. Az **emberek** cso-

dálkoztak és gúnyolódtak rajtuk. De **Péter** prédikálni kezdett nekik és elmondta, hogy a **Szentlélek** szállt rájuk. A beszédek hatására sokan, közel **háromezer** ember **keresztelkedett** meg és csatlakozott a tanítványokhoz. Így lett az első **gyülekezet**. Isten pedig napról-napra egyre növelte azt a gyülekezetet, melynek a vezetői az apostolok voltak.

O	W	Ö	T	S	P	W	F	A	G	G	L	L	Ü	W	Q	F	S	P	X
S	Z	É	L	Z	Ú	G	Á	S	K	E	A	I	O	A	U	Ä	B	C	D
L	L	U	C	V	X	B	H	Á	R	O	M	E	Z	E	R	X	S	S	H
T	W	J	C	Q	C	J	Ö	S	Z	U	I	G	C	G	P	S	Ö	C	G
G	P	É	T	E	R	E	H	X	Z	I	Z	B	A	T	D	K	Z	X	F
Q	K	I	N	L	Á	N	G	N	Y	E	L	V	E	K	N	X	T	R	Y
Ä	D	E	Ö	Y	N	B	D	J	S	I	N	V	Ö	Ü	K	U	J	T	U
U	B	O	R	R	E	F	K	J	Ä	X	K	T	P	T	X	B	Ö	M	G
B	D	A	X	E	L	L	O	O	G	V	E	G	L	M	D	F	Q	R	A
H	U	S	X	W	S	E	V	Y	Ä	Z	N	S	Ä	É	K	X	E	T	T
P	U	J	Z	N	Y	Z	C	E	E	L	K	Q	Y	G	L	Q	D	K	H
P	R	G	E	R	O	F	T	K	K	Ä	T	V	L	G	Z	E	P	Y	D
E	C	V	Q	R	B	S	E	E	I	F	E	M	B	E	R	E	K	Q	Ü
K	T	S	R	G	U	L	R	O	L	Y	T	A	N	Í	T	V	Á	N	Y
Ö	R	I	R	S	Ü	Z	I	Y	S	K	K	N	B	W	S	A	Y	Ö	Y
N	A	O	T	Y	M	D	S	L	M	M	E	V	O	U	J	L	Z	F	Ö
V	W	P	G	W	W	C	L	Á	X	N	P	D	Z	Ö	G	C	C	S	X
I	H	H	A	Z	P	U	L	C	L	I	Ä	É	E	G	S	G	Z	C	Y
R	K	F	G	U	U	Y	K	K	P	E	J	X	V	T	V	X	C	P	W
T	G	V	K	G	Ö	Y	S	G	I	H	M	L	T	Q	T	Ä	L	G	Z

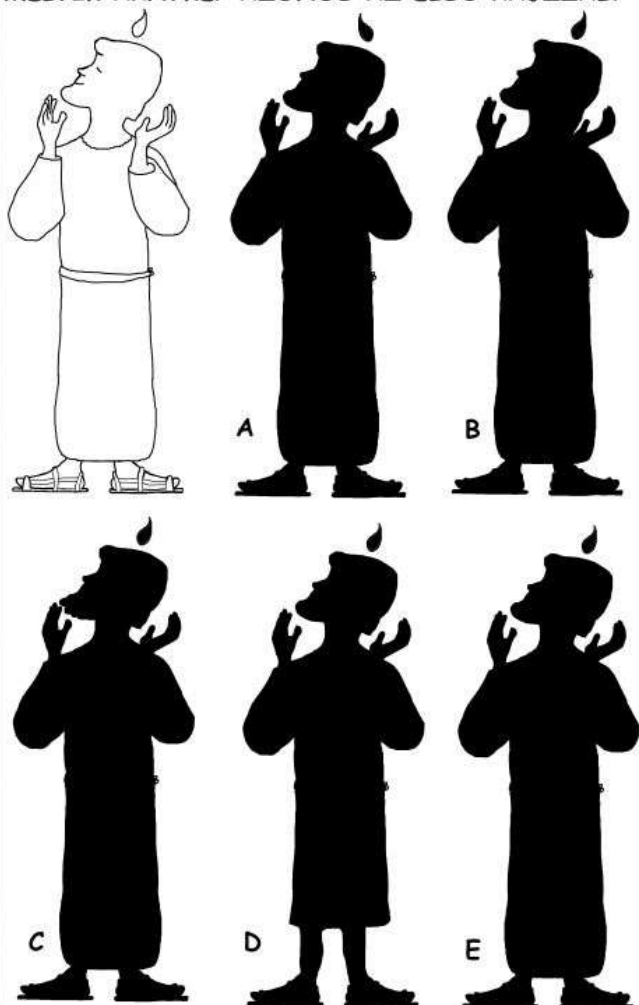
MI ÁRAD A SZÍVÜNKBE A PÜNKÖSDI SZÉLLEL?

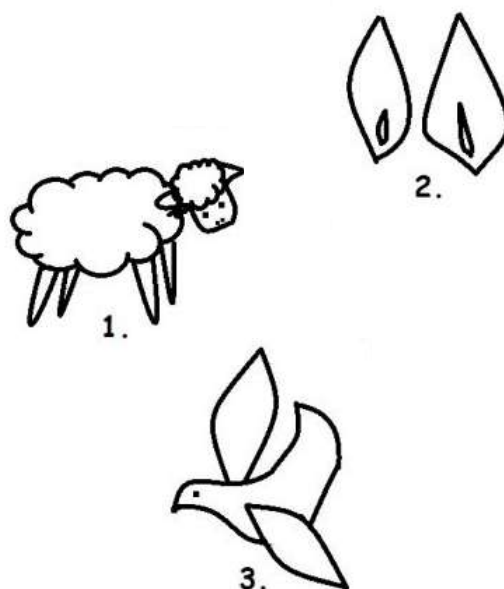
Gal 5.18-25

Kösd össze a pontokat!

MELYIK ÁRNYKÉP AZONOS AZ ELSŐ RAJZZAL?

KAKUKKTOJÁS

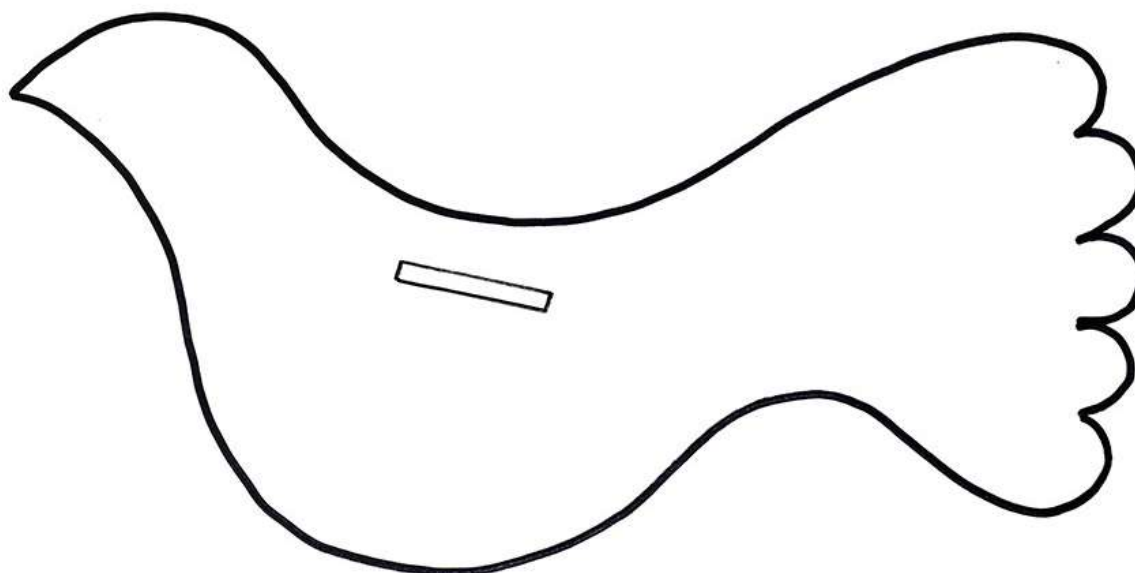
E három rajz közül az egyik
nem a Szentlélek
megjelenésének szimbóluma.
Melyik az? Színezd ki a
rajzokat!

Készítsünk galambot!

Először másoljátok le a galambsablont egy vastagabb fehér papírra! Vágjátok ki a galamb testét és a rést, ahova majd a szárnyát fogjuk helyezni!

Rajzoljátok meg az arcát, majd hajtogassátok

meg a galamb szárnyát harmónika hajtogatással és hajtsátok félbe középen! Ezután helyezétek bele a részbe, igazgassátok meg a szárnyát, és kész is a galamb.
Kovácsné Tóth Anna

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **bibliaóra** május 31-én, június 7-én és 14-én, szerdán 18 órakor a klubszobában
- **ifi-Jugendgruppe** csütörtökönként és péntekenként felváltva 18 órakor az ifiteremben
- **baba-mama kör** június 6-án, szerdán 10 órakor a klubszobában (kapcsolat: bmksopron@gmail.com)
- **gyerek-istentiszteleti teaház** június 4-én, vasárnap a „Tízórai”-istentisztelet után a templom előtt, valamint június 11-én és szeptember 10-én, vasárnap, a gyerek-istentisztelet után a kisteremben
- **bábcsoport** június 10-én, szombaton 10 órakor a klubszobában

Egyéb programok

Május 28-án, pünkösdvasárnap két istentiszteleten tartjuk a konfirmációt, 8.45-kor német nyelven, 10.30-kor magyar nyelven.

Május 29-én pünkösdhétfőn a 10 órakor kezdődő istentisztelethez csatlakozóan a templom előterében megemlékezünk a világháborús hősekről és áldozatokról.

Június 11-én, vasárnap 9 órakor tanévzáró gyerek-istentiszteletet tartunk teaházzal a nagyteremben. Szeretettel hívjuk a hittanosokat és családjukat!

Június 25-én, vasárnap 14 órakor istentisztelet keretében veszünk búcsút Holger Mankétól, aki tíz éven keresztül szolgált gyülekezetünkben német lelkészként. Aznap 9 órakor nem tartunk német nyelvű istentiszteletet.

Augusztus 20-án, vasárnap 10 órakor kétnyelvű istentiszteletet tartunk az Eggenberg-ház udvarán, aznap csak a 8 órakor kezdődő magyar nyelvű istentiszteletet tartjuk templomunkban, 9 és 10 órakor a templomban nem tartunk istentiszteletet. Eső esetén viszont a templomban tartjuk az alkalmakat.

A tervek szerint 2023 augusztusában is megtartják az „Orgona határok nélkül” című koncertsorozatot ausztriai és magyarországi helyszíneken, többek között templomunkban.

Szeptember 10-én, vasárnap 9 órakor tanévnyitó gyerek-istentiszteletet tartunk teaházzal a nagyteremben. Szeretettel hívjuk a hittanosokat és családjukat!

Nyári gyerek-istentiszteletek

Július 2-áig vasárnaponként a szokott rend szerint, 9 órakor, a nagyteremben tartjuk a gyerek-istentiszteletet.

Július 9. és augusztus 13. között a gyerek-istentisztelet vasárnaponként 10 órakor, a magyar nyelvű felnőtt istentisztelettel közösen kezdődik a templomban, a gyerekek a bevezető liturgiát követően vonulnak át a nagyterembe.

Augusztus 20-án nem tartunk külön gyerek-istentiszteletet, a családokat az Eggenberg-ház udvarán 10 órakor kezdődő kétnyelvű istentiszteletre hívjuk.

Augusztus 27-étől vasárnaponként újra 9 órakor, a nagyteremben tartjuk a gyerek-istentiszteletet.

SZERETETTEL HÍVJUK A CSALÁDOKAT!

Gottesdienst zur Verabschiedung von Pfarrer Holger Manke

mit anschließendem Empfang

Sonntag, 25. Juni 2023, 14 Uhr
evang.-luth. Kirche Sopron/Ödenburg

HEGYEK A BIBLIÁBAN

Van itt hely nálam, állj a kösziklára!

NAPKÖZI HITANTÁBOR
A SOPRONI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZETBEN

Időpont: 2023. június 26-30. (hétfő-péntek)

Korosztály: 1-8. évfolyam

Tábordíj: 15.000 forint

Jelentkezési határidő: május 31.

Kapcsolattartás: hittantabor2023@gmail.com

Táborzáró
gyerek-istentisztelet
július 2-án,
vasárnap 9 órákor

Jelentkezési felület:

2023. JÚLIUS 16-22.

RÁBCAKAPI
EVANGÉLIKUS IFJÚSÁGI KÖZPONT

AZ OROSZLÁN NYOMÁBAN

Szeretettel várunk a táborba,
kalandozzunk együtt!

Korosztály: 10-16 év

Kapcsolattartás: azoroszlan nyomaban@gmail.com

Jelentkezési határidő: július 1.

Tábordíj: 25.000 forint

Jelentkezési felület:

Soproni Evangélikus Egyházközség

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2023. pünkösd – tanévkezdés

május 28., pünkösdvasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Pelikán András
- 8.45 német (konfirmáció, úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
- 10.30 magyar (konfirmáció, úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András
- 16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Pelikán András

május 29., pünkösdhétfő

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Holger Manke
- 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

június 1.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 4., Szentháromság ünnepe

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Simon Attila
- 9.00 német: Holger Manke
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András
- 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás): Dr. Simon Attila
- 15.00 Balf: Dr. Simon Attila
- 16.00 kórházkápolna (úrvacsorás): Dr. Simon Attila

június 8.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 11., Szentháromság ünnepe után 1. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
- 9.00 gyerek-istentisztelet (tanévzáró): Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar (személyes áldással): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

június 15.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 18., Szentháromság ünnepe után 2. vasárnap

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német: Holger Manke
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András
- 16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

június 22.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 25., Szentháromság ünnepe után 3. vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 14.00 német: Holger Manke

- 15.00 Balf: Gömbös Tamás nemeskér-szakonyi lelkész

június 29.

- 17.00 úrvacsorás Wochenpredigt

július 2., Szentháromság ünnepe után 4. vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
- 9.00 német: Gertraud Winter
- 9.00 gyerek-istentisztelet (táborzáró): Pelikán András
- 10.00 magyar: Pelikán András
- 15.00 Balf: Pelikán András
- 16.00 kórházkápolna: Pelikán András

július 6.

- 17.00 Wochenpredigt

július 9., Szentháromság ünnepe után 5. vasárnap

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német (úrvacsorás): Frank Lissy-Honegger
- 10.00 magyar (személyes áldással): Pelikán András
- 10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Cséry Ágnes
- 15.00 Balf: Pelikán András
- 16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

július 13.

- 17.00 Wochenpredigt

július 16., Szentháromság ünnepe után 6. vasárnap

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német: Christine Posch
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
- 10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Őri Katalin
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András

július 20.

- 17.00 Wochenpredigt

július 23., Szentháromság ünnepe után 7. vasárnap

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német: Gertraud Winter
- 10.00 magyar: Pelikán András
- 10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Cséry Ágnes
- 15.00 Balf: Pelikán András
- 16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

július 27.

- 17.00 Wochenpredigt

július 30., Szentháromság ünnepe után 8. vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Pelikán András
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel): Gerda Haffer-Hochrainer
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Pelikán András
- 10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben):

15.00 Balf: Pelikán András	augusztus 27., Szentháromság ünnepe után
augusztus 3.	12. vasárnap
17.00 Wochenpredigt	8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
augusztus 6., Szentháromság ünnepe után 9. vasárnap	9.00 német (áldozati gyűjtéssel): Gerda Haffer-Hochrainer
8.00 magyar: (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly	9.00 gyerek-istentisztelet a nagyteremben Dr. Tóth Károly
9.00 német: Gertraud Winter	10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
10.00 magyar: Dr. Tóth Károly	15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Kovácsné Tóth Anna	16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly	augusztus 31.
16.00 kórházkápolna: Dr. Tóth Károly	17.00 Wochenpredigt
augusztus 10.	szeptember 3., Szentháromság ünnepe után
17.00 Wochenpredigt	13. vasárnap
augusztus 13., Szentháromság ünnepe után	8.00 magyar: (úrvacsorás): Pelikán András
10. vasárnap	9.00 német: Gertraud Winter
8.00 magyar: Dr. Tóth Károly	9.00 gyerek-istentisztelet a nagyteremben, mocorgó foglalkozással: Pelikán András
9.00 német (úrvacsorás): Elfi Fiedler	10.00 magyar: Pelikán András
10.00 magyar: (személyes áldással): Dr. Tóth Károly	15.00 Balf: Pelikán András
10.00 gyerek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Bálint Ádám	16.00 kórházkápolna: Pelikán András
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly	szeptember 7.
16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly	17.00 Wochenpredigt
augusztus 17.	szeptember 10., Szentháromság ünnepe után
17.00 Wochenpredigt	14. vasárnap
augusztus 20., Szentháromság ünnepe után	8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
11. vasárnap	9.00 német (úrvacsorás): Gertraud Winter
8.00 magyar: Dr. Tóth Károly	9.00 gyerek-istentisztelet (tanévkezdő): Dr. Tóth Károly
10.00 kétnyelvű az Eggenberg-ház udvarán (úrvacsorás): Gertraud Winter és Dr. Tóth Károly	10.00 magyar (személyes áldással): Dr. Tóth Károly
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly	15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
augusztus 24.	16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly
17.00 Wochenpredigt	

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás.
Minden vasárnap és az egyházi ünnepek első napján 15 órakor istentiszteletet tartunk
a Fabricius szeretetotthon kápolnájában.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 320 példányban.

Várható következő megjelenés: 2023. szeptember, Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly

9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>

tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895